

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 12, 2020

Nummer 12, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1015](#) 05-06-2020

Is het hof in deze zaak over de afwikkeling van een echtscheiding tussen partijen buiten de rechtsstrijd van partijen getreden, omdat de bv van de man geen partij is geweest in deze procedure? En heeft het hof de tweeconclusieregel geschonden door het de vrouw toe te laten vlak voor de zitting bij het hof bij akte te stellen dat de vordering van de vennootschap niet meer bestaat?

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1766](#) 11-06-2020

Verdeling huwelijksgoederengemeenschap. Vermeerdering van het verzoek om een verzwegen goed alsnog te verdelen, toegelaten. Toepassing artikel 3:194 lid 2 BW (bij verzwijging, het zoek maken of verberging van een goed, verbeurt de deelgenoot zijn aandeel aan de andere deelgenoten)? Daarvoor is opzet nodig. Die is voldoende betwist.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:4285](#) 04-06-2020

Machtiging uithuisplaatsing. Noodzaak van de uithuisplaatsing bij de vader was gelegen in mogelijke besmetting van de vader en het kind met COVID-19. De klachten van vader en kind zij al geruime tijd voorbij. Ook ten behoeve van het onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming is uithuisplaatsing niet meer nodig. Dat onderzoek was op 8 mei 2020 al afgerond. Het meisje, geboren in 2017, moet met onmiddellijke ingang terug naar de moeder.

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:1001](#) 27-05-2020

Verzoek moeder om eenhoofdig gezag (art. 1:253n BW). Hof wijst het verzoek af. Niet gebleken is dat de kinderen klem of verloren dreigen te raken door de communicatieproblemen tussen de ouders. Er zijn duidelijke aanwijzingen van ouderverstoting van de vader. Op grond van artikel 1:247 lid 3 BW rust ook op de moeder de verplichting om de band tussen de vader en het kind te bevorderen.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:4222](#) 26-05-2020

Verzoek tot ontslag van de bewindvoerder omdat gemeente heeft besloten het verzoek tot bijzondere bijstand in verband met de bewindvoerderskosten niet te vergoeden. Gemeente komt gedurende de procedure in eerste aanleg terug van dit besluit. Ontslagverzoek wordt afgewezen. Betrokkene komt in hoger beroep, omdat hij duidelijkheid wil krijgen of het aanvankelijke besluit van de gemeente een gewichtige

reden tot ontslag vormt. Geen belang bij hoger beroep. Niet-ontvankelijk.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:1720 14-05-2020

Verdeling gemeenschap van goederen, waarin onder andere is bepaald dat het onverdeelde aandeel van de man in een aantal registergoederen (vormgegeven als lidmaatschapsrechten in een coöperatieve vereniging), geen deel uitmaakt van de gemeenschap.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:1009 12-05-2020

Einde samenleving en notariële samenlevingsovereenkomst. Hoe dient de ontslagvergoeding van de man te worden geduid in het licht van de samenlevingsovereenkomst? Wordt restant van die vergoeding, nadat de man een nieuwe baan had gekregen in de verrekening betrokken?

Rechtbank

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:5015 08-06-2020

Artikel 1:336a BW. Verzoek van de voogd (GI) om toestemming tot wijziging van het verblijf bij pleegouders van de minderjarige. Pleegouders, bij wie de minderjarige sinds 2018 verblijft, hebben geweigerd in te stemmen met wijziging van de verblijfplaats.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:2851 14-05-2020

Verzoek GI machtiging (spoed)uithuisplaatsing afgewezen. Onvoldoende is gebleken dat het mogelijk extremistische gedachtegoed van de moeder een directe bedreiging vormt voor de baby. Ook is niet gebleken dat de opvoedvaardigheden van de moeder op voorhand onvoldoende zijn of dat geen alternatieven voorhanden waren.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:3433 07-05-2020

Wijziging voorlopige voorzieningen. Verzoek van de man tot wijziging van de partnerbijdrage voor de vrouw afgewezen. Man veroordeeld in de proceskosten.

Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:1862 31-03-2020

Bijdrage in kosten levensonderhoud en studie jongmeerderjarige. De jongmeerderjarige verzoekt de ouders hoofdelijk te veroordelen tot betaling van jongmeerderjarigenalimentatie. De rechtbank beschouwt de niet met elkaar gehuwde, maar wel samenwonende ouders ieder als alleenstaande voor de beoordeling van de draagkracht. De moeder heeft geen draagkracht, de vader wordt veroordeeld tot betaling van de verzochte bijdrage.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:2931 30-03-2020

Afwijzing verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Pakistaans recht van toepassing. Geen toepassing van de openbare-orde-exceptie op grond van artikel 10:6 BW.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:3606 02-03-2020

Verzoek te voorzien in de tijdelijke voogdij over een minderjarige, nu de moeder in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen (art. 1:253q lid 3 jo. 1:253r BW).

Uitspraken zonder ECLI

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 29-10-2019

Stankūnaitė t. Litouwen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 15-10-2019

Çapın t. Turkije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 08-10-2019

Milanović t. Servië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 10-03-2020

Pedersen t. Noorwegen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 10-03-2020

Hernehult t. Noorwegen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Wijziging voorlopige voorzieningen. Verzoek van de man tot wijziging van de partnerbijdrage voor de vrouw afgewezen. Man veroordeeld in de proceskosten.

Wijziging voorlopige voorzieningen. Verzoek van de man tot wijziging van de partnerbijdrage voor de vrouw afgewezen. Man veroordeeld in de proceskosten.

Al hetgeen door de man is aangevoerd, is geen wijziging van omstandigheden in de zin van artikel 824 lid 2 Rv. De rechtbank zal het verzoek van de man dan ook afwijzen.

De vrouw heeft verzocht om de man in de proceskosten te veroordelen.

In zaken als de onderhavige is het gebruikelijk dat de proceskosten worden gecompenseerd in die zin dat ieder van partijen de eigen kosten draagt. In het onderhavige geval zijn er naar het oordeel van de rechtbank evenwel gronden om van dit uitgangspunt af te wijken. Het betreft hier een verzoek van de man om wijziging van voorlopige voorzieningen. De desbetreffende beschikking is van zeer recente datum. De wijziging is reeds na (ruim) vier maanden verzocht. De man wordt geacht een doorslaggevende invloed te hebben gehad op de totstandkoming van de omstandigheden waarop het wijzigingsverzoek is gebaseerd (ontslag door bv waarin de man meerderheidsaandeelhouder is). Als gevolg van het verzoek van de man heeft de vrouw zich opnieuw tot een advocaat moeten wenden en opnieuw kosten moeten maken. De rechtbank zal de man op grond van artikel 237 Rv in deze kosten veroordelen (tegen liquidatietarief).

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 07-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:3433

Zaaknummer: C/15/301674 / FA RK 20-1890

Rechters: mr. F.C. Bakker

Advocaten: mr. A.E. Sieswerda, mr. J.J. van Deventer en mr. T.A. Bruins

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek GI machtiging (spoed)uithuisplaatsing afgewezen. Onvoldoende is gebleken dat het mogelijk extremistische gedachtegoed van de moeder een directe bedreiging vormt voor de baby. Ook is niet gebleken dat de opvoedvaardigheden van de moeder op voorhand onvoldoende zijn of dat geen alternatieven voorhanden waren.

Verzoek GI machtiging (spoed)uithuisplaatsing afgewezen. Onvoldoende is gebleken dat het mogelijk extremistische gedachtegoed van de moeder een directe bedreiging vormt voor de baby. Ook is niet gebleken dat de opvoedvaardigheden van de moeder op voorhand onvoldoende zijn of dat geen alternatieven voorhanden waren.

De gecertificeerde instelling (GI), voor wie het Landelijk Expertiseteam Jeugdbescherming (hierna te noemen LET-JB), gevestigd te Utrecht, als gevolmachtigde optreedt, heeft verzocht om de (spoed)uithuisplaatsing van de toen nog ongeboorte minderjarige voor de duur van één jaar, in een voorziening voor pleegzorg. In voormelde (tussen)beschikking van de minderjarige heeft de kinderrechter de spoedmachtiging uithuisplaatsing verleend voor de duur van vier weken en de beslissing op het overige aangehouden, teneinde alle belanghebbenden te kunnen horen over het verzoek.

De rechtbank is van oordeel dat de uithuisplaatsing van de minderjarige niet noodzakelijk is in het belang van haar verzorging en opvoeding, zoals genoemd in artikel 1:265b BW. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. Vooropgesteld moet worden dat een uithuisplaatsing het uiterste middel is waartoe alleen kan worden overgegaan als de veiligheid van het kind ernstig in het geding is en deze niet op een andere, minder ingrijpende manier, gewaarborgd kan worden. Van de betrokken instanties mag een forse inspanningsverplichting worden verwacht om de inzet van dit middel te voorkomen. De rechtbank begrijpt dat het verzoek van de GI is gebaseerd op twee pijlers. Dit is in de eerste plaats het gebrek aan duiding van het

gedachtegoed van de moeder en daarmee samenhangend dat niet duidelijk is waartoe de moeder in staat is. In de tweede plaats is onvoldoende bekend over de opvoedvaardigheden van de moeder.

De rechtbank onderschrijft het standpunt van het LET-JB dat over het – mogelijk radicale – gedachtegoed van de moeder weinig bekend is. De rechtbank is echter van oordeel dat radicale gedachten en geloofsovertuigingen op zichzelf geen bedreiging opleveren voor de ontwikkeling van een pasgeboren baby. Dit zou anders kunnen zijn als hiertoe concrete aanwijzingen bestaan. Het LET-JB heeft echter niet onderbouwd dat de basale fysieke en emotionele zorg van de pasgeboren baby onvoldoende zou zijn ten gevolge van het gedachtegoed van de moeder. Dat de moeder in staat zou zijn te vertrekken met of zonder de baby naar een onbekende bestemming is evenmin afdoende onderbouwd. De moeder is hiertoe wel eerder in staat gebleken nu zij in 2014 is vertrokken naar IS-gebied met achterlating van haar zoontje. Hoewel dat zeker zorgen baart en aandacht behoeft, is de toenmalige situatie niet een-op-een vergelijkbaar met nu. De moeder heeft ervaren wat de consequenties zijn geweest voor haarzelf en haar zoontje. Ook verblijft de moeder nu bij haar eigen moeder en is het LSE (Landelijk Steunpunt Extremisme) al enige tijd betrokken en heeft het LSE aangegeven vertrouwen te hebben in de thuissituatie.

Van groot belang is verder dat de moeder per 2 april 2020 in het kader van het strafproces is geschorst met strikte voorwaarden waaronder Elektronisch Toezicht en een locatiegebod alsmede het medewerken aan een persoonlijkheidsonderzoek en gesprekken met een theologisch deskundige. Daarnaast staat de minderjarige onder toezicht. Vooralsnog is gebleken dat de moeder zich aan de voorwaarden en de afspraken heeft gehouden zodat onduidelijk is waarop de stelling is gebaseerd dat de moeder dit niet doet of in de toekomst niet zou doen.

Ten aanzien van de opvoedvaardigheden van de moeder overweegt de rechtbank als volgt. De voorgeschiedenis van de moeder rechtvaardigt een bepaalde mate van zorg over haar opvoedvaardigheden. Dat sprake is van dusdanige zwakke opvoedvaardigheden dat deze een uithuisplaatsing noodzakelijk maken en geen minder ingrijpende middelen beschikbaar waren, is echter niet gebleken. De moeder heeft een stabiele verblijfplaats bij haar eigen moeder en diens partner waarmee in zekere zin 24-uurs toezicht aanwezig is. Het LET-JB had kunnen onderzoeken of, na observatie in het ziekenhuis, de moeder thuis kon blijven met de minderjarige met bijvoorbeeld intensieve kraamhulp en opvoedondersteuning, eventueel in afwachting van een plek in een moeder-kindhuis. Ondanks de lopende ondertoezichtstelling lijken hierin weinig stappen te zijn gezet en is de moeder niet op de hoogte gesteld van de eisen waaraan zij moest voldoen om uithuisplaatsing van de minderjarige te voorkomen. Ook is niet gestart met het maken van een veiligheidsplan. Het LET-JB heeft deze keuze toegelicht

ter zitting en aangegeven dat zij niet kon inschatten waartoe de moeder in staat zou zijn als zij op de hoogte was van een dreigende uithuisplaatsing. De rechtbank heeft in het bovenstaande al gemotiveerd dat, met de informatie waarover de rechtbank nu beschikt, het risico op vertrek van de moeder in de huidige situatie onvoldoende aannemelijk is geworden. Gelet op vorenstaande heeft de rechtbank het verzoek van de GI afgewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 14-05-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:2851

Zaaknummer: C/05/370100 / ZJ RK 20-493

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Pakistaans recht van toepassing. Geen toepassing van de openbare-orde-exceptie op grond van artikel 10:6 BW.

Afwijzing verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Pakistaans recht van toepassing. Geen toepassing van de openbare-orde-exceptie op grond van artikel 10:6 BW.

De man en vrouw, de moeder van de minderjarige, verzoeken de rechtbank om vast te stellen dat de man de vader is van de minderjarige. Verzoekers stellen dat op grond van artikel 10:97 BW het Pakistaanse recht van toepassing is op het verzoek. Echter, volgens hen dient het Nederlandse recht op grond van artikel 10:6 BW en artikel 8 EVRM te worden toegepast. Verwezen wordt naar het arrest van de Hoge Raad van 19 mei 2017, ECLI:NL:HR:2017:942, r.o. 3.10.6. Hierin is overwogen dat in situaties dat aan een buiten Nederland gesloten huwelijk van ouders het polygame karakter is ontvallen en dat huwelijk alsmede de daaruit voortvloeiende familierechtelijke betrekking tussen de vader en het kind hier te lande inmiddels kan worden erkend, zoals hier aan de orde, die situatie voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlanderschap in zoverre op een lijn kan worden gesteld met het van rechtswege verkrijgen van het Nederlanderschap van het kind als gevolg van erkenning door een Nederlandse vader dan wel als gevolg van gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van een Nederlandse vader. Een procedure tot vaststelling van het vaderschap van verzoeker over de minderjarige bestaat niet in Pakistan, aldus verzoekers. Daar kan het vaderschap niet achteraf worden vastgesteld noch kunnen kinderen worden erkend. In Pakistan staat de man reeds op de geboorteakte van de minderjarige geregistreerd. Indien het Pakistaanse recht wel de mogelijkheid biedt om het vaderschap vast te stellen, zal er sprake zijn van een langsepende en ingewikkelde procedure. Toepassing van het Pakistaanse recht is derhalve onverenigbaar met de Nederlandse openbare orde, zodat toepassing ervan op grond van artikel 10:6 BW achterwege hoort te blijven.

De rechtbank overweegt als volgt. In voornoemd arrest van de Hoge Raad is in r.o. 6.10.11 te

lezen dat, in situaties zoals hier aan de orde, met toepassing van het in artikel 10:97 BW aangewezen recht kan worden overgegaan tot gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van de vader met het oog op de verkrijging van het Nederlanderschap door het kind. Tevens is te lezen dat aan die mogelijkheid niet in de weg staat dat de (reeds bestaande) familierechtelijke betrekking tussen de vader en het kind in het buitenland, in Nederland wordt erkend. Niet in geschil is dat hier, ingevolge artikel 10:97 BW, Pakistaans recht van toepassing is op het verzoek, zijnde het recht van de staat van de gemeenschappelijke nationaliteit van de man en de vrouw. Gerechtelijke vaststelling van het vaderschap is echter niet mogelijk op grond van Pakistaans recht, aangezien een dergelijke constructie daar niet bestaat. Naar het oordeel van de rechtbank kan vervolgens niet op grond van de openbare-orde-exceptie, zoals opgenomen in artikel 10:6 BW, gekomen worden tot toepassing van Nederlands recht. Hiervoor zou aanleiding kunnen zijn indien er nog geen familierechtelijke relatie zou bestaan tussen de man en de minderjarige. Maar gelet op het feit dat de man in Pakistan als vader van de minderjarige is aangemerkt en staat vermeld op de geboorteakte van de minderjarige is er in Pakistan dus sprake is van een afstammingsrelatie tussen de man en de minderjarige. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat het feit dat gerechtelijke vaststelling van het vaderschap naar Pakistaans recht niet mogelijk is in het geval van verzoekers geen strijd oplevert met onze openbare orde. Het vaderschap van de man is immers al via een andere weg vastgesteld. Voorts wordt de Pakistaanse familierechtelijke betrekking tussen de man en de minderjarige hier erkend, zodat de man in Nederland ook geldt als de vader van de minderjarige. Gelet op het voornoemde acht de rechtbank het niet onverenigbaar met de openbare orde om Pakistaans recht toe te passen.

Nu de in Pakistan tot stand gekomen familierechtelijke betrekking tussen de vader en de minderjarige in Nederland moet worden erkend en geen omstandigheden zijn gebleken die ertoe moeten leiden dat erkenning daaraan moet worden onthouden zal de rechtbank, zoals ter terechtzitting is besproken, een verklaring voor recht uitspreken dat tussen de man en de minderjarige sprake is van een in Nederland te erkennen familierechtelijke betrekking. Het verzoek is dus afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:2931

Zaaknummer: C/09/573040 / FA RK 19-3383

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek te voorzien in de tijdelijke voogdij over een minderjarige, nu de moeder in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen (art. 1:253q lid 3 jo. 1:253r BW).

Verzoek te voorzien in de tijdelijke voogdij over een minderjarige, nu de moeder in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen (art. 1:253q lid 3 jo. 1:253r BW).

Oom en tante hebben de rechtbank verzocht om hen met de voogdij te belasten over de minderjarige. De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1:253q lid 2 en 4 BW, in samenhang met artikel 1:253r lid 1 BW de rechtbank op verzoek van (onder meer) bloed- en aanverwanten van een minderjarige een voogd benoemt wanneer een ouder die alleen het gezag over zijn/haar minderjarige kind uitoefent, indien: a) al dan niet tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert het gezag uit te oefenen; of b) het bestaan of de verblijfplaats van de ouder die het gezag uitoefent, onbekend is. Gedurende de periode waarin één van voornoemde omstandigheden zich voordoet is het gezag van de ouder (tijdelijk) geschorst op grond van artikel 1:253r lid 2 BW.

Op grond van de stukken en wat er op de zitting – onder meer door de minderjarige zelf – naar voren is gebracht stelt de rechtbank vast dat oom en tante in een nauwe persoonlijke betrekking staan tot de minderjarige en dat zij al sinds 2015 de zorg en opvoeding van de minderjarige dragen. De rechtbank is van oordeel dat de minderjarige zich thans bevindt in de situatie waarin sprake is van een gezagsvacuüm, nu de moeder niet in staat is om belangrijke beslissingen ten aanzien van de minderjarige te nemen. Enerzijds niet omdat de moeder niet in de nabijheid van de minderjarige verkeert en slecht bereikbaar is en anderzijds niet omdat zij onbekend is met de Nederlandse maatschappij. Het is tot op heden niet gelukt om voor de minderjarige een BSN-nummer aan te vragen of een ziektekostenverzekering voor haar af te sluiten. Omdat de oom en tante al lange tijd de minderjarige binnen hun gezin verzorgen, de minderjarige naar school gaat en het daar goed doet, bestaat er naar het oordeel van de rechtbank geen vrees dat de belangen van de minderjarige zouden worden verwaarloosd bij inwilliging van het verzoek. Oom en tante zijn daarom met de voogdij over de minderjarige

belast.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:3606

Zaaknummer: C/09/575465 / FA RK 19-4535

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek moeder om eenhoofdig gezag (art. 1:253n BW). Hof wijst het verzoek af. Niet gebleken is dat de kinderen klem of verloren dreigen te raken door de communicatieproblemen tussen de ouders. Er zijn duidelijke aanwijzingen van ouderverstoting van de vader. Op grond van artikel 1:247 lid 3 BW rust ook op de moeder de verplichting om de band tussen de vader en het kind te bevorderen.

Verzoek moeder om eenhoofdig gezag (art. 1:253n BW). Hof wijst het verzoek af. Niet gebleken is dat de kinderen klem of verloren dreigen te raken door de communicatieproblemen tussen de ouders. Er zijn duidelijke aanwijzingen van ouderverstoting van de vader. Op grond van artikel 1:247 lid 3 BW rust ook op de moeder de verplichting om de band tussen de vader en het kind te bevorderen.

De rechtbank heeft het verzoek van de moeder om eenhoofdig gezag afgewezen. Het hof bekrachtigt deze beslissing. In hoger beroep zijn geen feiten of omstandigheden gebleken die tot een andere beslissing leiden. Het hof overweegt daartoe in het bijzonder nog als volgt. Vast staat dat tussen partijen al jaren ernstige communicatieproblemen bestaan. Hierdoor bestaat het gevaar op het ontstaan van een onaanvaardbaar risico dat een kind klem of verloren raakt tussen de ouders. Naar het oordeel van het hof heeft de moeder onvoldoende gesteld en is ook niet gebleken dat de minderjarigen door de communicatieproblemen tussen de ouders op dit moment klem of verloren dreigen te raken tussen de ouders, noch dat wijziging van het gezag anderszins in het belang van de minderjarigen noodzakelijk is. Van de zijde van de moeder is ter zitting toegelicht dat het met name gaat om de momenten waarop er beslissingen over medische behandelingen van de jongste minderjarige moeten worden genomen, waarbij snel gehandeld moet worden en de moeder niet op reactie van de vader moet hoeven wachten. Uit het dossier blijkt van een eenmalig incident hieromtrent in het verleden, waarvoor destijds

een kort geding zou plaatsvinden. Van andere soortgelijke situaties blijkt uit het dossier niet. Deze eenmalige gang van zaken in het verleden vormt onvoldoende grond om de moeder thans met het eenhoofdig gezag over de minderjarigen te belasten. Bij zijn beslissing neemt het hof tevens in aanmerking dat de minderjarigen onder toezicht zijn gesteld van de gecertificeerde instelling en dat de jeugdbeschermer waakt over de belangen van de minderjarigen, in welk kader tevens wordt gewerkt aan verbetering van de communicatie tussen de ouders. Dit staat mede door de huidige situatie met het coronavirus nog in de startblokken. Wanneer partijen de aanwijzingen van de gecertificeerde instelling volgen en daadwerkelijk zullen deelnemen aan Ouderschap Blijft, kan dit tot voldoende verbetering in de situatie leiden. Van belang is dat de moeder gaat beseffen dat de vader een rol in het leven van de minderjarigen moet kunnen vervullen, omdat dit van groot belang is voor hun sociale en emotionele ontwikkeling. Bovendien omvat het ouderlijk gezag ingevolge het bepaalde in artikel 1:247 lid 3 BW mede de verplichting van de ouder om de ontwikkeling van de banden van de minderjarige met de andere ouder te bevorderen. Naar het oordeel van het hof bevat het onderhavige dossier echter sterke aanwijzingen voor ouderverstoting van de vader, ingezet door de moeder. Het hof vreest dat, zo daar op dit moment al aanleiding toe zou bestaan, bij toekenning van het eenhoofdig gezag aan de moeder de vader geheel uit het leven van de minderjarigen zal worden geweerd. Dit acht het hof op dit moment, ook indien de communicatie tussen partijen niet op korte termijn verbetert, allerminst in het belang van de minderjarigen (vgl. HR 27 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:533).

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-05-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:1001

Zaaknummer: 200.267.543/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Einde samenleving en notariële samenlevingsovereenkomst. Hoe dient de ontslagvergoeding van de man te worden geduid in het licht van de samenlevingsovereenkomst? Wordt restant van die vergoeding, nadat de man een nieuwe baan had gekregen in de verrekening betrokken?

Einde samenleving en notariële samenlevingsovereenkomst. Hoe dient de ontslagvergoeding van de man te worden geduid in het licht van de samenlevingsovereenkomst? Wordt restant van die vergoeding, nadat de man een nieuwe baan had gekregen in de verrekening betrokken?

Partijen hebben in de periode van 1996 tot medio januari 2015 een affectieve relatie met elkaar gehad uit welke relatie twee kinderen zijn geboren. Partijen hebben een notariële samenlevingsovereenkomst met elkaar gesloten.

In artikel 2 hebben partijen een bepaling opgenomen genaamd de gemeenschappelijke kas. In lid 1 van voormeld artikel is bepaald dat uitgaven ten behoeve van de gewone gang van de huishouding worden gedaan ten laste van de gemeenschappelijke kas. De partijen moeten aan de gemeenschappelijke kas bijdragen naar evenredigheid van ieders inkomen. In lid 5 van artikel 2 is bepaald: 'Voor zover niet-bijgedragen inkomsten, betrekking hebbende op een bepaald kalenderjaar, niet zijn opgevorderd binnen vijf jaar na afloop van dat kalenderjaar, blijven die inkomsten privé-eigendom van de desbetreffende partij en is deze tegenover niemand gehouden te dier zake enig bedrag te voldoen.' In lid 6 is bepaald: 'Hetgeen van de inkomsten als bedoeld in lid 2, na aftrek van de in het eerste lid bedoelde uitgaven resteert, zal aan ieder hunner voor de helft toebehoren en ter vrije beschikking staan. Daartoe zullen partijen over een weer tijdig rekening en verantwoording moeten afleggen over het laatst verstreken kalenderjaar. Partijen beogen hiermede ieder in gelijke mate het financiële voordeel te doen genieten, nu zij beiden gelijke inbreng leveren ten aanzien van de tussen hen bestaande samenleving en de in het kader daarvan gevoerde huishouding; deze verrekening

wordt beschouwd als de voldoening aan een dringende verplichting van moraal en fatsoen.' In lid 8 hebben partijen een definitie gegeven van hetgeen zij onder netto-inkomsten uit arbeid verstaan.

De vrouw stelt onder andere dat op basis van de samenlevingsovereenkomst de vrouw aanspraak heeft op de ontslagvergoeding die de man in maart 2014 van zijn werkgever heeft gekregen. Door de man is gemotiveerd verweer gevoerd. Uit het verweer van de man volgt dat hij van mening is dat het restant saldo van de ontslagvergoeding die hij in maart 2014 heeft verkregen niet in de verrekening dient te worden betrokken. De man is van mening dat een ontslagvergoeding – in het kader van de uitleg van het inkomensbegrip in de samenlevingsovereenkomst – niet aangemerkt kan worden als werkloosheidsuitkering of een bijstandsuitkering.

Het hof overweegt als volgt. De samenlevingsovereenkomst dient uitgelegd te worden conform de Haviltex-maatstaf. In de samenlevingsovereenkomst hebben partijen in artikel 2 lid 8 het inkomensbegrip gedefinieerd. In voormeld artikel gaat het over het netto-arbeidsinkomen welk inkomen valt onder de heffing van de inkomstenbelasting. Eveneens wordt onder inkomen verstaan uitkeringen op basis van de sociale verzekeringswetten. Een ontslagvergoeding kan – mede bezien het inkomensbegrip zoals geformuleerd in de samenlevingsovereenkomst – worden aangemerkt als inkomen. De ontslagvergoeding die de man in maart 2014 heeft ontvangen dient aangemerkt te worden als nettoloon in de zin van de samenlevingsovereenkomst.

Op grond artikel 2 van de samenlevingsovereenkomst dient de man het nettoloon aan te wenden voor de kosten van de gewone gang van de huishouding. Een ontslagvergoeding wordt veelal verstrekt om verlies van arbeidsinkomen – als gevolg van ontslag – te compenseren. In lid 6 van artikel 2 van de samenlevingsovereenkomst zijn partijen met elkaar overeengekomen dat hetgeen van hun netto-inkomsten niet is aangewend ter dekking van de kosten van de gewone gang van de huishouding zal worden verrekend. Uit lid 6 van artikel 2 volgt eveneens dat de verrekening betrekking heeft op de periode van samenleving en dat beide partijen daarvan het financiële voordeel dienen te genieten.

De rechtsvraag die thans beantwoord moet worden is, of hetgeen niet is verteerd met betrekking tot de ontslagvergoeding op de peildatum van 31 december 2014, eveneens in de verrekening tussen partijen moet worden betrokken. Vast staat dat de man in maart 2014 de ontslagvergoeding heeft gekregen en dat hij eind 2014 de gemeenschappelijke woning heeft verlaten. Naar het oordeel van het hof brengt een redelijke uitleg van artikel 2 lid 6 van de samenlevingsovereenkomst met zich mede dat het nog aanwezig saldo met betrekking tot de ontslagvergoeding niet in de verrekening dient te worden betrokken. De uitkering had

betrekking op verlies van toekomstig arbeidsinkomen dat veroorzaakt werd door het ontslag. Het feit dat de man al in december 2014 een nieuwe baan had doet niet af aan het karakter van de ontslagvergoeding. Voorts brengt een redelijke uitleg van het verrekenbeding met zich mede dat het moet gaan om een besparing die betrekking heeft op de periode dat partijen met elkaar samenleven. Het restant van de ontslagvergoeding komt daarmee niet voor verrekening in aanmerking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-05-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:1009

Zaaknummer: 200.254.259/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Machtiging uithuisplaatsing. Noodzaak van de uithuisplaatsing bij de vader was gelegen in mogelijke besmetting van de vader en het kind met COVID-19. De klachten van vader en kind zij al geruime tijd voorbij. Ook ten behoeve van het onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming is uithuisplaatsing niet meer nodig. Dat onderzoek was op 8 mei 2020 al afgerond. Het meisje, geboren in 2017, moet met onmiddellijke ingang terug naar de moeder.

Machtiging uithuisplaatsing. Noodzaak van de uithuisplaatsing bij de vader was gelegen in mogelijke besmetting van de vader en het kind met COVID-19. De klachten van vader en kind zij al geruime tijd voorbij. Ook ten behoeve van het onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming is uithuisplaatsing niet meer nodig. Dat onderzoek was op 8 mei 2020 al afgerond. Het meisje, geboren in 2017, moet met onmiddellijke ingang terug naar de moeder.

Een machtiging tot uithuisplaatsing kan gegeven worden, indien dit noodzakelijk is in het belang van de verzorging en opvoeding van de minderjarige of tot onderzoek van diens geestelijke of lichamelijke gesteldheid (art. 1:265b lid 2 BW).

Het hof is van oordeel dat het niet langer noodzakelijk is de machtiging tot uithuisplaatsing van het kind bij de vader in stand te laten.

In de eerste plaats is de machtiging gevraagd en verkregen voor de duur van het Raadsonderzoek. Dat Raadsonderzoek is afgerond op 8 mei 2020. Op die datum heeft de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) het rapport in dat onderzoek gepresenteerd. De duur van de machtiging uithuisplaatsing is derhalve op 8 mei 2020 al verstreken en de

gecertificeerde instelling (GI) had het kind al naar de moeder moeten terugbrengen.

Volgens de Raad en de GI is het verzoek tot uithuisplaatsing tijdens de telefonische mondelinge behandeling in eerste aanleg (met betrekking tot het verzoek tot voorlopige ondertoezichtstelling van het kind) ingegeven door de verklaring van de vader dat hij en het kind ziek waren, veel moesten hoesten en wellicht waren besmet met het nieuwe coronavirus (SARS-CoV-2). Of de vader en het kind het virus hebben gehad is niet duidelijk, maar gebleken is dat zij zijn hersteld van hun klachten.

Ter mondelinge behandeling in hoger beroep is de noodzaak tot uithuisplaatsing van het kind nadrukkelijk aan de orde gesteld. Het hof concludeert dat naast de gestelde coronaklachten van de vader en het kind geen andere gronden zijn aangevoerd die een machtiging tot uithuisplaatsing van het kind bij de vader noodzakelijk maken, niet in de stukken noch ter mondelinge behandeling. Het feit dat het verzoek is toegewezen voor de duur van het onderzoek doet vermoeden dat ook de noodzaak tot onderzoek van de geestelijke of lichamelijke gesteldheid van het kind een rol heeft gespeeld. Nu de vader en het kind weer zijn hersteld van hun klachten en – als gezegd – het onderzoek van de Raad is afgerond, is een noodzaak voor de uithuisplaatsing van het kind bij de vader komen te vervallen. De Raad heeft ter mondelinge behandeling in hoger beroep ook verklaard dat er thans geen ‘echte’ noodzaak bestaat voor de uithuisplaatsing van het kind.

De stelling van de Raad en de GI dat het op dit moment het beste voor het kind is om bij de vader te blijven, mede omdat hij daar nu eenmaal zit en het goed met hem gaat, maakt niet dat de noodzaak voor de uithuisplaatsing van het kind hiermee is gegeven. De stelling van de GI dat de samenwerking met de moeder moeizaam verloopt, terwijl de samenwerking met de vader soepeler verloopt, en dat er weinig inzicht is in de situatie van de moeder, is niet voldoende om te concluderen dat er een noodzaak bestaat voor de uithuisplaatsing van het kind. Voor de stelling van de vader dat hij het kind op een peuterspeelzaal heeft ingeschreven en dat het kind een papa's-kindje is geldt hetzelfde.

De moeder krijgt hulp die zij accepteert. Gesteld noch gebleken is dat zij niet voor het kind kan zorgen.

Het hof bepaalt dat de uithuisplaatsing op 8 mei 2020 is geëindigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-06-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:4285

Zaaknummer: 200.277.476

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:336a BW. Verzoek van de voogd (GI) om toestemming tot wijziging van het verblijf bij pleegouders van de minderjarige. Pleegouders, bij wie de minderjarige sinds 2018 verblijft, hebben geweigerd in te stemmen met wijziging van de verblijfplaats.

Artikel 1:336a BW. Verzoek van de voogd (GI) om toestemming tot wijziging van het verblijf bij pleegouders van de minderjarige. Pleegouders, bij wie de minderjarige sinds 2018 verblijft, hebben geweigerd in te stemmen met wijziging van de verblijfplaats.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft verzocht om toestemming tot wijziging in het verblijf van de minderjarige in het kader van voogdij overeenkomstig artikel 1:336a lid 2 BW.

De GI heeft het verzoek ter zitting gehandhaafd en als volgt toegelicht. Omdat er al langere tijd zorgen zijn over het pleeggezin en er onvoldoende vooruitgang is, heeft de pleegzorginstelling besloten om de samenwerking met het pleeggezin te stoppen. De zorgen zijn door de GI en pleegzorg meerdere keren besproken met de pleegouders. De samenwerking tussen pleegzorg en de pleegouders verliep moeizaam, het was lastig om afspraken met de pleegouders te maken en de pleegouders hebben zich meerdere malen niet aan de afspraken gehouden. Daarnaast zijn er vermoedens van overmatig alcoholgebruik door de pleegvader. Ook zijn er zorgen over ruzies tussen de pleegouders en de bejegening naar de pleegkinderen. De minderjarige komt uit een slechte thuissituatie en heeft vroeger veel meegemaakt. De minderjarige is daarom kwetsbaar en beïnvloedbaar en is afhankelijk van haar pleegouders. De GI heeft geen vertrouwen meer in het huidige pleeggezin. De minderjarige heeft meer ontwikkelingskansen in een ander pleeggezin.

Bij monde van hun advocaat stellen de pleegouders zich op het standpunt dat het verzoek van de GI moet worden afgewezen. Het verzoek is niet voldoende onderbouwd met bewijsstukken. De pleegouders herkennen zich niet in de zorgen die door de GI worden geuit. De GI en pleegzorg hebben de pleegouders onvoldoende informatie gegeven om hen duidelijk

te maken wat zij missen. Zij krijgen onvoldoende uitleg. De pleegouders zijn al negentien jaar lang pleegouders en zijn altijd de samenwerking aangegaan. Ook denken de pleegouders mee over hulpverlening voor de minderjarige. Het gaat verder goed met de minderjarige, wat onder meer blijkt uit een brief van de school van de minderjarige.

De rechtbank oordeelt als volgt. Op grond van artikel 1:336a lid 2 BW kan de voogd met toestemming van de pleegouders, door wie de minderjarige gedurende ten minste één jaar wordt verzorgd en opgevoed, wijziging in het verblijf van de minderjarige brengen. Indien deze toestemming niet wordt verkregen, kan deze toestemming op verzoek van de voogd door die van de rechtbank worden vervangen. Dit verzoek wordt slechts ingewilligd indien de kinderrechtster dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk oordeelt.

De rechtbank is er op dit moment niet zonder meer van overtuigd dat het in het belang van de minderjarige noodzakelijk is dat zij wordt overgeplaatst naar een ander pleeggezin, te meer nu de minderjarige al lange tijd niet zelf door een pleegzorgwerker is gesproken en de school aangegeven heeft dat het met de minderjarige sinds haar plaatsing in het pleeggezin steeds beter gaat. De kinderrechtster is van oordeel dat nader onderzoek dient te worden gedaan naar wat het meest in het belang van de minderjarige is.

Naar het oordeel van de rechtbank is er sprake van een situatie als bedoeld in artikel 1:250 van het BW. De rechtbank acht het in het belang van de minderjarige noodzakelijk dat een bijzondere curator wordt benoemd om de rechtbank te adviseren of de plaatsing in het huidige pleeggezin of de plaatsing in een ander pleeggezin het meest in het belang van de minderjarige is en om haar zowel in als buiten rechte te vertegenwoordigen en alles te doen wat in haar belang noodzakelijk is. In afwachting van de bevindingen van de bijzondere curator houdt de rechtbank het verzoek van de GI aan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:5015

Zaaknummer: C/10/596526 / JE RK 20-1344

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgoederengemeenschap. Vermeerdering van het verzoek om een verzwegen goed alsnog te verdelen, toegelaten. Toepassing artikel 3:194 lid 2 BW (bij verzwijging, het zoek maken of verberging van een goed, verbeurt de deelgenoot zijn aandeel aan de andere deelgenoten)? Daarvoor is opzet nodig. Die is voldoende betwist.

Verdeling huwelijksgoederengemeenschap. Vermeerdering van het verzoek om een verzwegen goed alsnog te verdelen, toegelaten. Toepassing artikel 3:194 lid 2 BW (bij verzwijging, het zoek maken of verberging van een goed, verbeurt de deelgenoot zijn aandeel aan de andere deelgenoten)? Daarvoor is opzet nodig. Die is voldoende betwist.

De vrouw is onder andere in hoger beroep gekomen tegen de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap zoals bepaald door de rechtbank. De vrouw heeft onder andere haar verzoek vermeerderd, omdat zij begin 2020 tot ontdekking is gekomen dat de man niet één levenslooppolis, maar twee levenslooppolissen had. De man heeft volgens de vrouw opzettelijk de tot de gemeenschap behorende polis verzwegen, althans zoek gemaakt of verborgen gehouden, waardoor hij zijn aandeel in dat goed aan haar verbeurt. Primair komt de polis daarom aan de vrouw toe, subsidiair vraagt de vrouw om de helft van de waarde van de polis aan haar te voldoen. Het hof oordeelt als volgt.

Ontvankelijkheid vermeerdering verzoek (art. 347 lid 1 Rv)

In het algemeen kan een verandering of vermeerdering van het verzoek na het indienen van het beroepsschrift of verweerschrift tevens houdende incidenteel hoger beroep toelaatbaar zijn, indien daarmee aanpassing wordt beoogd aan eerst na dat tijdstip voorgevallen of gebleken feiten en omstandigheden en de verandering of vermeerdering van het verzoek ertoe strekt te

voorkomen dat het geschil aan de hand van inmiddels achterhaalde of onjuist gebleken (juridische of feitelijke) gegevens zou moeten worden beslist, of dat – indien dan nog mogelijk – een nieuwe procedure zou moeten worden aangespannen om het geschil alsnog aan de hand van de juiste en volledige gegevens te kunnen doen beslissen. Onverkort blijft dan gelden dat toelating van de verandering of vermeerdering van het verzoek niet in strijd mag komen met de eisen van een goede procesorde.

De vrouw beoogt met de vermeerdering van het verzoek aanpassing aan eerst na het indienen van het beroepsschrift gebleken feiten en omstandigheden. Het feit dat zij eerst recentelijk, namelijk na carnaval 2020, tot de ontdekking is gekomen dat de man niet één maar twee levenslooppolissen heeft bij Loyalis, is naar het oordeel van het hof een omstandigheid die doorbreking van de tweeconclusieregel rechtvaardigt. De vrouw kan derhalve in de vermeerdering van het verzoek worden ontvangen.

Opzettelijke verzwijging van een goed?

Artikel 3:194 lid 2 BW bepaalt als volgt:

‘Een deelgenoot die opzettelijk tot de gemeenschap behorende goederen verzwijgt, zoek maakt of verborgen houdt, verbeurt zijn aandeel in die goederen aan de andere deelgenoten.’

Artikel 3:194 lid 2 BW vereist dat de deelgenoot – in dit geval de man – de tot de gemeenschap behorende goederen (de tweede levenslooppolis) opzettelijk verzwijgt, zoek maakt of verborgen houdt. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat – vanwege de aan artikel 3:194 lid 2 BW verbonden sanctie – zware eisen aan het bewijs van opzet dienen te worden gesteld (Nota II Inv., Parl. Gesch. Boek 3 (Inv. 3, 5 en 6), p. 1307). De deelgenoot (de man) moet weten dat het goed deel uitmaakt van de gemeenschap. Uit de aard van deze (zware) sanctie, die een strafkarakter heeft, hetgeen in het systeem van het burgerlijk recht uitzonderlijk is, en uit de wetsgeschiedenis, waarin is vermeld dat (de sanctie van) de bepaling slechts geldt als de deelgenoot wist dat de goederen tot de gemeenschap behoorden (Parl. Gesch. Boek 3, p. 630), volgt dat het in artikel 3:194 lid 2 BW bedoelde opzet niet reeds kan worden aangenomen indien de desbetreffende deelgenoot (niet wist, maar wel) behoorde te weten dat het verzwegen goed tot de gemeenschap behoorde (zie: HR 31 maart 2017, ECLI:NL:HR:2017:565).

Krachtens het bepaalde van artikel 150 Rv rust op de vrouw de stelplicht (en zo nodig ook de bewijslast) van het door de man opzettelijk verzwijgen, zoek maken en/of verborgen houden van de polis kapitaalverzekering op de peildatum.

Het hof is van oordeel dat niet is voldaan aan de voor toepasselijkheid van artikel 3:194 lid 2 BW vereiste opzet, nu de man voldoende gemotiveerd heeft betwist dat hij wist dat polis

[polisnummer 2] deel uitmaakt van de te verdelen huwelijksgemeenschap. Dit betekent dat het primaire verzoek van de vrouw dient te worden afgewezen. Het subsidiaire verzoek (helpt waarde polis komt aan de vrouw toe) wijst het hof toe.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-06-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1766

Zaaknummer: 200.264.828_01 en 200.267.660_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bijdrage in kosten levensonderhoud en studie jongmeerderjarige. De jongmeerderjarige verzoekt de ouders hoofdelijk te veroordelen tot betaling van jongmeerderjarigenalimentatie. De rechtbank beschouwt de niet met elkaar gehuwde, maar wel samenwonende ouders ieder als alleenstaande voor de beoordeling van de draagkracht. De moeder heeft geen draagkracht, de vader wordt veroordeeld tot betaling van de verzochte bijdrage.

Bijdrage in kosten levensonderhoud en studie jongmeerderjarige. De jongmeerderjarige verzoekt de ouders hoofdelijk te veroordelen tot betaling van jongmeerderjarigenalimentatie. De rechtbank beschouwt de niet met elkaar gehuwde, maar wel samenwonende ouders ieder als alleenstaande voor de beoordeling van de draagkracht. De moeder heeft geen draagkracht, de vader wordt veroordeeld tot betaling van de verzochte bijdrage.

Een jongmeerderjarige verzoekt haar ouders bij te dragen in de kosten van levensonderhoud en studie. De ouders zijn verhuisd naar een Nederlands eiland. De jongmeerderjarige is op het vaste land gebleven om haar studie af te maken. Aanvankelijk woonde zij bij haar grootvader. Nadat zij 18 jaar was geworden, is zij bij de ouders van haar vriend gaan wonen, met medeweten van haar ouders.

Voor de behoefte van de jongmeerderjarige gaat de rechtbank uit van de berekening van de jongmeerderjarige zelf. De behoefte bedraagt € 182 per maand.

Op grond van artikel 1:395a BW zijn ouders verplicht te voorzien in de kosten van levensonderhoud en studie van hun meerderjarige kinderen die de leeftijd van 21 jaar niet hebben bereikt en volgens artikel 1:400 BW gaat de verplichting ten aanzien van kinderen

altijd voor op andere onderhoudsverplichtingen.

Vast staat dat de ouders niet zijn gehuwd. In de wet is geen verplichting opgenomen om bij te dragen in het levensonderhoud van een partner met wie men samenwoont zonder te zijn gehuwd of een geregistreerd partnerschap te zijn aangegaan. Dat betekent dat de ouders bij de berekening van hun draagkracht ieder als alleenstaande worden beschouwd en dat de draagkracht – zo die aanwezig is – als eerste dient te worden aangewend ten behoeve van de jongmeerderjarige.

De moeder heeft geen draagkracht. De jongmeerderjarige heeft onvoldoende betwist dat de moeder niet in staat is om inkomsten te verwerven. Ten aanzien van de draagkracht van de vader overweegt de rechtbank als volgt. Zoals hierboven overwogen wordt het berekeningssysteem van kinderalimentatie gehanteerd. Dit betekent dat geen rekening wordt gehouden met extra lasten die niet in de forfaitaire lasten zijn opgenomen, tenzij een beroep op de aanvaardbaarheidstoets wordt gedaan en gehonoreerd. Nu dat beroep niet is gedaan, en deze lasten bovendien worden betwist, laat de rechtbank deze buiten beschouwing. De rechtbank berekent dat de vader in staat is de verzochte bijdrage te betalen. Zij legt deze bijdrage aan de vader op.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:1862

Zaaknummer: C/18/195182 / FA RK 19-2852

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling gemeenschap van goederen, waarin onder andere is bepaald dat het onverdeelde aandeel van de man in een aantal registergoederen (vormgegeven als lidmaatschapsrechten in een coöperatieve vereniging), geen deel uitmaakt van de gemeenschap.

Verdeling gemeenschap van goederen, waarin onder andere is bepaald dat het onverdeelde aandeel van de man in een aantal registergoederen (vormgegeven als lidmaatschapsrechten in een coöperatieve vereniging), geen deel uitmaakt van de gemeenschap.

Partijen zijn op 13 september 2013 gehuwd. De man was erfgenaam, samen met twee zussen, in de nalatenschap van zijn vader die in 2011 is overleden. Op 14 augustus 2013 is een akte van verdeling van de registergoederen van de nalatenschap opgemaakt. Deze registergoederen maken deel uit van een coöperatieve vereniging waarvan de lidmaatschapsrechten aan de erfgenamen toekomen. De verdeling hield onder andere in dat aan de man samen met zijn zus toekwamen een aantal registergoederen, althans de lidmaatschapsrechten met betrekking tot die goederen (drie panden).

In de huwelijkse voorwaarden van partijen, verleden op 26 augustus 2013, staat dat het onverdeelde aandeel van de man in de registergoederen, geen deel uitmaakt van de huwelijksgoederengemeenschap. Partijen zijn in gemeenschap van goederen gehuwd onder uitsluiting van een aantal goederen, waaronder de voorgaande.

Vervolgens is op 25 september 2014 een tweede akte van verdeling gepasseerd tussen de man en zijn zus, waarin de onroerende zaken zijn toebedeeld aan de man en de man uit overbedeling aan zijn zus een bedrag van iets meer dan € 250.000 doet toekomen.

De vrouw heeft op 21 december 2016 een verzoek tot echtscheiding ingediend. Dat is de datum van de ontbinding van de gemeenschap van goederen.

Het hof omschrijft het geschil als volgt. Het gaat in deze zaak, kort weergegeven, over de

omvang en samenstelling van de op 21 december 2016 ontbonden gemeenschap van goederen. Het geschil spitst zich toe op de van de huwelijksgemeenschap uitgezonderde goederen en of daaronder ook vallen wat partijen noemen en wat in de akte van verdeling wordt aangeduid als 'de lidmaatschapsrechten' met betrekking tot de drie panden (hierna, in navolging van partijen, ook kortweg: de lidmaatschapsrechten).

De rechtbank heeft geoordeeld dat de eerste akte van verdeling uit 2013 de gehele verdeling van de lidmaatschapsrechten omvatte en de tweede akte van verdeling uit 2014 geen verdeling van de nalatenschap van de vader meer omvatte. Dit betekent dat de lidmaatschapsrechten in de gemeenschap van goederen vielen.

De man is hiertegen opgekomen. Zijn meest verstrekkende standpunt is dat de lidmaatschapsrechten onder uitsluitingsclausule door hem zijn verkregen, zodat deze volledig buiten de huwelijksgemeenschap zijn gebleven. Volgens de man was de uitsluitingsclausule al van toepassing op het krachtens erfopvolging door hem verkregen onverdeeld aandeel daarin en ziet de uitsluitingsclausules door de (latere) toedeling van het aandeel van zijn zus aan hem op het geheel van de lidmaatschapsrechten.

De vrouw voert hiertegen aan dat de verdeling van de nalatenschap bij de eerste akte van 14 augustus 2013 volledig was geregeld en afgewikkeld, ofwel dat de onverdeeldheid als gevolg van de nalatenschap bij die akte is opgeheven in de zin van artikel 3:182 BW. Zij stelt zich op het standpunt dat de man het aandeel van de zus in de lidmaatschapsrechten vervolgens niet krachtens erfrecht, maar krachtens verkoop/overdracht heeft verkregen.

Het hof overweegt als volgt. Erflater heeft in zijn testament bepaald dat al hetgeen uit zijn nalatenschap wordt verkregen niet in enige huwelijksvermogensrechtelijke gemeenschap zal vallen. Dit is een zogenoemde uitsluitingsclausule. Tot de nalatenschap behoorden de lidmaatschapsrechten. De erfgenamen tot die nalatenschap gerechtigd, waren: de man en zijn twee zussen. De lidmaatschapsrechten zijn voorwerp geweest van twee akten van verdeling. Bij de eerste akte van verdeling van 14 augustus 2013 zijn de lidmaatschapsrechten toegedeeld aan een van de zussen en de man. Bij de tweede akte van verdeling van 25 september 2014 zijn zij vervolgens toegedeeld aan de man. Aan de orde is aldus een zogenoemde opvolgende verdeling (over dit leerstuk o.m. B. Schols, 'Arnhem of Den Bosch? Welke leer volgen wij op over de 'opvolgende verdeling'?', *FTV* 2003/4; I.J.F.A. van Vijfeijken, annotatie onder HR 16 september 2005, *BNB* 2005/368 en T.H. Sikkema, 'Transformatieproblematiek bij een nalatenschap', *JBN* 2020, p. 4-6). De vraag die in dat verband moet worden beantwoord, is of met de eerste akte van verdeling de verdeling van de nalatenschap is voltooid, waardoor de tweede verdeling niet meer als een verdeling van de nalatenschap kan worden aangemerkt (zie, in die zin, HR 16 september 2005, *ECLI:NL:HR:2005:AU2781*, r.o. 3.3 en 3.4).

Het hof leidt uit de bepalingen van de twee akten van verdeling af dat met de eerste akte de verdeling van de nalatenschap nog niet voltooid was en daarvan pas sprake was door de tweede akte van verdeling. De man en zijn zus en daarna alleen de man hebben de lidmaatschapsrechten vervolgens weliswaar pas verkregen door de leveringshandeling die op de verdelingen volgt, maar die verkrijging is krachtens artikel 3:186 lid 2 BW een verkrijging onder dezelfde titel als waaronder de deelgenoten het goed tezamen voor de verdeling hielden. De titel van verkrijging door de man is derhalve erfopvolging. De uitsluitingsclausule in het testament van de vader van de man, brengt dan mee dat de lidmaatschapsrechten niet in de huwelijksgemeenschap van partijen vallen. De grieven van de man slagen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-05-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:1720

Zaaknummer: 200.256.384_01

Rechters: G.J. Vossestein, P.P.M. van Reijssen en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen: 3:186 BW en 1:94 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontslag van de bewindvoerder omdat gemeente heeft besloten het verzoek tot bijzondere bijstand in verband met de bewindvoerderskosten niet te vergoeden. Gemeente komt gedurende de procedure in eerste aanleg terug van dit besluit. Ontslagverzoek wordt afgewezen. Betrokkene komt in hoger beroep, omdat hij duidelijkheid wil krijgen of het aanvankelijke besluit van de gemeente een gewichtige reden tot ontslag vormt. Geen belang bij hoger beroep. Niet-ontvankelijk.

Verzoek tot ontslag van de bewindvoerder omdat gemeente heeft besloten het verzoek tot bijzondere bijstand in verband met de bewindvoerderskosten niet te vergoeden. Gemeente komt gedurende de procedure in eerste aanleg terug van dit besluit. Ontslagverzoek wordt afgewezen. Betrokkene komt in hoger beroep, omdat hij duidelijkheid wil krijgen of het aanvankelijke besluit van de gemeente een gewichtige reden tot ontslag vormt. Geen belang bij hoger beroep. Niet-ontvankelijk.

Over de goederen van betrokkene is bewind ingesteld bij beschikking van 7 november 2014. Bij beschikking van 26 februari 2019 is de toenmalige bewindvoerder ontslagen en een nieuwe bewindvoerder benoemd. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend bij het college van burgemeesters en wethouders van Groningen (B&W) om de kosten van bewindvoering via bijzondere bijstand vergoed te krijgen. B&W heeft de aanvraag afgewezen en ter motivering erop gewezen dat de Gemeentelijke Kredietbank (GKB) een voorliggende voorziening vormt.

Vervolgens is een verzoek (ingekomen 12 augustus 2019) bij de kantonrechter ingediend tot ontslag van de bewindvoerder en benoeming van GKB tot bewindvoerder. Op 23 september 2019 heeft het college het eerdere besluit ingetrokken en bepaald dat de maandelijkse kosten

van bewindvoering als bijzondere bijstand zullen worden vergoed.

De kantonrechter heeft het ontslag verzoek op 20 december 2019 afgewezen. De betrokkene is in hoger beroep gekomen. De betrokkene verzoekt de beschikking van de kantonrechter te bekrachtigen, onder het aanvullen c.q. verbeteren van de overweging van de kantonrechter dat een financieel belang niet als gewichtige reden tot ontslag van de bewindvoerder op grond van artikel 1:448 lid 2 BW kan worden aangemerkt.

De betrokkene is naar eigen zeggen een procedure gestart bij de kantonrechter teneinde duidelijkheid te verkrijgen over de vraag of het beleid van de gemeente Groningen gekwalificeerd zou kunnen worden als een gewichtige reden tot ontslag van de bewindvoerder op grond van artikel 1:448 lid 2 BW.

Bij de bestreden beschikking heeft de kantonrechter, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

‘4. De kantonrechter stelt voorop dat in eerdere zaken al is geoordeeld dat een door een betrokkene gesteld financieel belang op zich als een gewichtige reden in de zin van voornoemd artikel is te beschouwen. In die gevallen was dat door betrokkene ook als zodanig aangevoerd en was de wijziging van bewindvoerder om die reden door betrokkene verzocht. In het onderhavige geval is het financieel belang – zo begrijpt de kantonrechter – niet meer aanwezig. Nu het bewind voorts ook naar tevredenheid verloopt en betrokkene de huidige bewindvoerder wenst te behouden, is de kantonrechter van oordeel dat van gewichtige redenen als bedoeld in artikel 1:448 lid 2 BW, thans niet is gebleken en dat evenmin is gebleken dat de bewindvoerder niet meer voldoet aan de eisen om bewindvoerder te kunnen zijn.

5. Voor zover namens betrokkene het gewijzigde beleid van de Gemeente Groningen ter discussie wordt gesteld, overweegt de kantonrechter dat het toetsen daarvan is voorbehouden aan de bestuursrechter.’

Het hof overweegt als volgt. Op grond van artikel 359 jo. artikel 278 Rv dient het verzoekschrift in hoger beroep een duidelijke omschrijving van het verzoek te bevatten, alsmede de gronden waarop het berust. De omschrijving van het verzoek dient daaruit te bestaan dat vernietiging van de bestreden beschikking wordt verzocht en voorts dat wordt aangegeven welke andere beslissing van de rechter in hoger beroep wordt verwacht.

Het hoger beroep is niet gericht op vernietiging van de bestreden beschikking, maar uitsluitend tegen de overweging van de kantonrechter dat – kort weergegeven – in eerdere zaken is geoordeeld dat een door een betrokkene gesteld financieel belang op zich als een

gewichtige reden in de zin van artikel 1:448 lid 2 BW is te beschouwen. Deze overweging, of een daarvan in het verlengde liggende beslissing, is niet opgenomen in het dictum van de bestreden beschikking. In het dictum van de bestreden beschikking is het verzoek van betrokkene door de kantonrechter afgewezen. De betrokkene kan zich met die beslissing verenigen.

Degene die het rechtsmiddel van hoger beroep aanwendt dient daarbij voldoende belang te hebben. Dit volgt uit artikel 3:303 BW. Bij gebrek aan voldoende belang volgt een niet-ontvankelijkverklaring. Naar het oordeel van het hof heeft de betrokkene onvoldoende belang bij haar hoger beroep. De betrokkene verzoekt in hoger beroep immers niet om een wijziging van het dictum van de bestreden beschikking. Betrokkene wordt niet-ontvankelijk verklaard in haar hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-05-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:4222

Zaaknummer: 200.275.593/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Is het hof in deze zaak over de afwikkeling van een echtscheiding tussen partijen buiten de rechtsstrijd van partijen getreden, omdat de bv van de man geen partij is geweest in deze procedure? En heeft het hof de tweeconclusieregel geschonden door het de vrouw toe te laten vlak voor de zitting bij het hof bij akte te stellen dat de vordering van de vennootschap niet meer bestaat?

Is het hof in deze zaak over de afwikkeling van een echtscheiding tussen partijen buiten de rechtsstrijd van partijen getreden, omdat de bv van de man geen partij is geweest in deze procedure? En heeft het hof de tweeconclusieregel geschonden door het de vrouw toe te laten vlak voor de zitting bij het hof bij akte te stellen dat de vordering van de vennootschap niet meer bestaat?

Deze zaak – over de afwikkeling van een echtscheiding tussen partijen – betreft in cassatie alleen nog de bepaling die het hof in het dictum heeft opgenomen, dat de hypothecaire geldlening van partijen bij de bv van de man met betrekking tot de echtelijke woning reeds is afgelost (en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen). Tot dat oordeel is het hof gekomen in het kader van de vraag of bij de toedeling van de aandelen in deze bv aan de man nog enige onderbedeling- dan wel overbedelingsvordering zou ontstaan, hetgeen volgens het hof niet het geval is. De man verzet zich tegen deze bepaling dat de geldlening is afgelost, omdat de bv geen partij is geweest in deze procedure en het hof hiermee buiten de rechtsstrijd is getreden. Verder meent hij dat het hof de tweeconclusieregel heeft geschonden, althans hem ten onrechte niet heeft toegestaan op zijn verzoek ter zitting nog schriftelijk bewijs met betrekking tot het (nog) bestaan van de vordering uit geldlening in het geding te brengen.

Door de man wordt aangevoerd dat de rechtbank heeft vastgesteld dat de vennootschap de vordering van € 250.138 op partijen heeft uit een hypothecaire geldlening, en dat deze vordering bij verkoop van de echtelijke woning zal worden voldaan uit de opbrengst van die

verkoop, en dat de vrouw geen grief tegen deze vaststellingen heeft gericht. Pas bij haar akte van 16 januari 2019 heeft de vrouw in hoger beroep zich op het standpunt gesteld dat de vordering van de vennootschap niet meer bestaat, vlak voor de mondelinge behandeling van 30 januari 2019. Gelet op de tweeconclusieregel was dat te laat en had het hof daaraan voorbij moeten gaan, aldus de man.

Deze klachten falen naar het oordeel van de Hoge Raad. Zoals volgt uit de vaststellingen van het hof is de vrouw eerst in de loop van het hoger beroep uit de jaarcijfers van de vennootschap over 2016 duidelijk geworden dat de schuld aan de vennootschap inmiddels is afgelost. Blijkens het proces-verbaal van de mondelinge behandeling bij het hof heeft de vrouw onweersproken aangevoerd dat zij toen pas sinds kort over die cijfers kon beschikken, omdat deze pas in oktober 2018 zijn gepubliceerd, nadat de vrouw haar verweerschrift in hoger beroep al had ingediend; de man heeft die cijfers niet aan haar gegeven of in het geding gebracht. Het hof is dan ook van de juistheid van deze stellingen uitgegaan. Hierop gelet kon de vrouw nog in het stadium van de door haar op 16 januari 2019 genomen akte, de eerste gelegenheid nadat zij bekend was geworden met de jaarcijfers, aanvoeren dat de schuld niet meer bestond, en mocht het hof op deze stelling acht slaan, zonder in strijd te komen met de tweeconclusieregel.

De man voert voorts aan dat het hof in zijn beslissing (het dictum) niet heeft mogen bepalen dat de hypothecaire geldlening van de vennootschap aan partijen van € 250.138 al is afgelost omdat de vennootschap geen partij is in deze procedure, althans dat het hof dit niet mocht bepalen zonder de vennootschap in de procedure te betrekken. Deze klacht kan wegens gebrek aan belang niet tot cassatie leiden. Beslissingen die zijn vervat in een uitspraak die in kracht van gewijsde is gegaan, hebben in een ander geding alleen bindende kracht tussen dezelfde partijen en hun rechtverkrijgenden (art. 236 Rv). De vennootschap is in dit geding geen partij. De beslissing dat de hypothecaire geldlening van de vennootschap is afgelost, geldt daarom niet jegens de vennootschap.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1015

Zaaknummer: 19/02609

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Stankūnaitė t. Litouwen

Gesteld seksueel misbruik van dochter, waarbij moeder betrokken zou zijn. Naderhand werd de dader ontslagen van rechtsvervolging. Moeder probeerde contact met dochter te herstellen maar dit gaat zeer traag. EHRM onderzoekt of de Litouwse autoriteiten alle stappen hebben genomen die redelijkerwijs nodig zijn om contact tussen moeder en dochter te herstellen en concludeert dat dit wel het geval is. Geen verdragsschending.

Klaagster, geboren in 1986, woonde samen met D.K. en in 2004 kreeg ze samen met hem een dochter. In een overeenkomst werd afgesproken dat de dochter bij D.K. zou wonen. Klaagster ging daartegen in beroep maar zonder succes. Klaagster had een bezoekrecht. Enkele maanden later, in november 2008, werd op initiatief van D.K. een onderzoek opgestart naar mogelijk seksueel misbruik van de dochter door A.Ū. D.K. stelde dat het seksueel misbruik in klagsters aanwezigheid heeft plaatsgevonden, in haar appartement in Kaunas.

In december 2008 verzocht D.K. de rechtbank Vilnius om klagsters gezag te beperken en daarbij haar bezoekrecht te schorsen totdat de bodemprocedure over zijn verzoek tot beperking van klagsters gezag werd behandeld. In april 2009 werd de beperking van het bezoekrecht gewijzigd waardoor klagster het recht kreeg om haar dochter onder toezicht te ontmoeten. In juli 2009 werd klagsters bezoekrecht door de rechtbank uitgebreid. Bepaald werd dat klagster haar dochter twee keer per week mocht zien op het kantoor van de gecertificeerde instelling. De behandeling van het verzoek tot beëindiging van klagsters gezag werd geschorst in afwachting van de uitkomst van de strafprocedure.

D.K. was verantwoordelijk voor het brengen van de dochter naar de bezoeken in Kaunas. In december 2009 werd die contactregeling door de rechtbank voortgezet, met daarbij de regeling dat de dochter door N.V., de zuster van D.K., naar de bezoekafspraken zou worden gebracht. In de tussentijd stonden zowel klagster als haar dochter onder politiebeveiliging. Dit was in verband met een schietincident waarbij klagsters zuster V.N. en een rechter van de rechtbank Kaunas omkwamen. D.K., die werd verdacht van betrokkenheid bij dit incident,

verdween en werd in april 2010 dood aangetroffen. In oktober 2009 werd een tijdelijke voogdij voor de dochter geregeld. N.V., de zuster van D.K. en tevens rechter in de rechtbank Kaunas, werd de tijdelijke voogd. Klagster ging niet in beroep tegen die beschikking.

In de strafprocedure werd de dochter vier keer ondervraagd. In opdracht van de rechtbank werd een kinderpsycholoog bij de zaak betrokken. Die concludeerde dat klagsters dochter door D.K. werd beïnvloed waardoor haar betoog niet betrouwbaar was. Ook de forensische dienst, afdeling psychiatrie, oordeelde dat klagsters dochter door D.K. werd beïnvloed in haar interpretatie van de gebeurtenissen rondom het gestelde seksueel misbruik. Ook de officier van justitie volgde dit advies en overwoog dat het bewijs van de dochter niet consistent was. In januari 2010 werden klagster en de twee personen die waren doodgeschoten van rechtsvervolging ontslagen. In februari 2010 werd A.Ū. niet seksueel misbruik maar het minder zware strafbare feit van ontuchtige handelingen van de dochter ten laste gelegd. De voogd van de dochter, N.V., ging in beroep tegen de tenlastelegging van A.Ū. van het mindere strafbare feit, maar in een uitspraak in november 2010 verklaarde de rechtbank Panevėžys het beroep ongegrond. Daarbij overwoog de rechtbank dat D.K. en klagster een conflictscheiding hadden, dat onbetwist was dat D.K. de dochter uitvoerig had voorgelicht over seksueel misbruik en dat de dochter gedurende de hele periode bij D.K. woonde waardoor D.K. onbeperkte mogelijkheden had om de dochter te beïnvloeden. In juni 2010 werd de hoofdverdachte A.Ū. dood aangetroffen. Hierna werd de strafvervolging van hem geseponeerd. Zijn familieleden verzochten dat A.Ū. van vervolging zou worden ontslagen. In november 2012 werd dat verzoek door de rechtbank ingewilligd.

In 2009 werd D.K. vervolgd voor het openbaar maken van intieme feiten over zijn dochter. Deze vervolging werd in mei 2010, na overlijden van D.K., geseponeerd. In december 2009 verzocht klagster de rechtbank Kėdainiai te bepalen dat de dochter bij haar zou verblijven. Zij verzocht tevens opheffing van de beperkingen in contact. N.V., de tijdelijke voogd, voerde daartegen verweer en verzocht daarbij de rechtbank om de verblijfplaats van de dochter bij haar vast te stellen en om klagsters gezag definitief te beëindigen. De rechtbank overwoog dat de dochter het goed deed bij N.V. en dat er geen sprake was van gewijzigde omstandigheden. In januari 2011 verzocht de rechtbank een kinderpsychiater om advies te geven over de wensen van de dochter en haar begrip voor haar situatie en of ze in staat was om daarover in vrijheid een mening te vormen. De kinderpsychiater adviseerde dat de dochter niet in staat was om haar mening te vormen, dat ze wenste bij N.V. te blijven, maar dat ze dat niet kon uitleggen en dat haar oordeel bepaald werd door het feit dat ze zich niet meer kon herinneren dat ze bij haar moeder had gewoond alsmede door de negatieve houding van N.V. en haar familie ten aanzien van klagster. De kinderpsychiater adviseerde dat het kind zich verbonden voelde met zowel de moeder als de tijdelijke voogd, dat haar belang zou worden

gediend door opvoeding door haar moeder en dat het belang van het kind niet zou worden geschaad door overdracht van de voogd aan de moeder. In een beschikking van 16 december 2011 volgde de rechtbank Kėdainiai dit advies en bepaalde dat de dochter bij haar moeder zou wonen. In een afgewogen uitspraak bepaalde de rechtbank dat het belang van de dochter om door haar moeder te worden opgevoed doorslaggevend was. De rechtbank wees naar de negatieve beïnvloeding van de dochter door N.V. en naar de gevolgen van de lange periode van beperkingen in de contacten tussen klagster en haar dochter. Van belang was dat de zaak niet enkel door tijdsverloop zou worden bepaald, aldus de rechtbank. De rechtbank bepaalde dat de dochter de volgende veertien dagen haar dochter iedere dag zou zien waarna ze aan klagster zou moeten worden overgedragen.

Met ingang van 16 december 2011 bracht N.V. de dochter niet meer naar school. Een menigte vormde een gordel om N.V.'s huis heen om de dochter tegen haar moeder te 'beschermen'. N.V. ging in beroep tegen de beschikking van 16 december 2011 maar zonder succes. Anders dan door de rechtbank op 16 december 2011 werd bepaald, werd de dochter niet aan klagster overgedragen en vonden de contacten niet plaats op een neutrale locatie maar in N.V.'s huis of in het huis van familieleden. Gelet op de tegenwerking beval de rechtbank tenuitvoerlegging van de uitspraak en werd een deurwaarder ingeschakeld. N.V. betaalde een boete maar bleef zich verzetten tegen de overplaatsing van klagsters dochter. Na verschillende pogingen om de overdracht met medewerking van N.V. te bewerkstelligen werd de dochter in mei 2012 met de sterke arm opgehaald. Vervolgens nam N.V. ontslag uit haar functie als rechter. Ze werd vervolgd voor haar verzet tegen de rechterlijke uitspraak en het tegenwerken van de deurwaarder in zijn werk. Ze vluchtte het land uit naar de Verenigde Staten waar vandaan de staat Litouwen heeft verzocht om haar uitlevering.

In Straatsburg wordt aangevoerd dat artikel 8 EVRM is geschonden. Voor zover klagster klaagt over de beschikking van oktober 2009 waarin tijdelijke voogdij aan N.V. werd toegekend, verklaart het EHRM klagster niet-ontvankelijk vanwege het niet-uitputten van rechtsmiddelen. De klacht over het feit dat er te weinig zou zijn ondernomen tegen N.V.'s tegenwerking van de overdracht van klagsters dochter wordt onvankelijk verklaard. Het feit dat klagster uiteindelijk haar dochter terug heeft gekregen ontnemt klagster niet de status van slachtoffer. Het EHRM overweegt dat de staat verplicht is om acties te ondernemen gericht op het in stand houden van familiebanden en verwijst naar EHRM 18 december 2018, 76598/12, par. 76-83 (*Khusnutdinov en X./Rusland en X./Rusland*). In dit verband kan de staat een positieve verplichting hebben om de ouder en het kind met elkaar te herenigen (EHRM 13 januari 2015, 46600/11, par. 101, PFR 2015-0023 (*Manic t. Litouwen*)).

Het duurde twee jaar – december 2009 tot december 2011 – voordat de nationale rechter een beslissing had genomen tot het terugplaatsen van klagsters dochter bij haar. De duur van de

procedure is naar het oordeel van het EHRM niet onredelijk. De rechter die over de gezagskwestie moest oordelen was in afwachting van een uitspraak van de strafrechter. Daarna was de rechter in de gezagskwestie in afwachting van het advies van de psychiater over de belangen van het kind bij het wel of niet terugkeren bij haar moeder. Nadat het psychiatrisch advies in oktober 2011 werd uitgebracht, hield de rechtbank Kėdainiai binnen twee maanden een rechtbankzitting. Het EHRM concludeert dat er daarom geen onredelijke vertragingen waren in de gerechtelijke procedures. Ook zijn de beperkingen in contact naar het oordeel van het EHRM verdragsconform. De beperkingen in de initiale periode van verdenkingen over seksueel misbruik diende het belang van het kind. Daarna werd naar het oordeel van het EHRM voldoende rekening gehouden met klaagsters belangen en werd de omgang uitgebreid. Het EHRM merkte op dat klaagster psychologische begeleiding kreeg voorafgaande de ontmoetingen welke de kwaliteit van de contacten ten goede kwam. Klaagsters contact met haar dochter is nooit volledig gestopt. Bovendien stelt klaagster niet dat de belemmeringen in contact door toedoen van de overheidsinstanties is ontstaan.

Vervolgens oordeelt het EHRM over de periode van 16 december 2011 tot mei 2012. Op 16 december 2011 bepaalde de rechter dat de dochter binnen twee weken bij haar moeder zou worden thuisgeplaatst, hetgeen in overeenstemming is met de principes van Child Friendly Justice. Het feit dat de autoriteiten te maken hadden met tegenwerking van N.V. ontslaat de autoriteiten niet van hun verplichting om alle redelijke maatregelen te nemen om hereniging van klaagster en haar dochter te bewerkstelligen. In die omstandigheden zijn de autoriteiten verplicht om de botsende belangen te verenigen, een en ander in het licht van de belangen van het kind. Het EHRM oordeelt dat de deurwaarder niet tekort is geschoten. Het feit dat de deurwaarder in eerste instantie de sterke arm niet heeft ingezet geeft uitvoering aan de rechtspraak van het EHRM op grond waarvan de toepassing van dwang gericht op hereniging steeds met inachtneming van het belang van het kind moet worden beoordeeld. Het EHRM verwijst in dit verband naar EHRM 23 september 1994, 19823/92, par. 58 (*Hokkanen/Finland*) en EHRM 19 januari 2016, 36137/13, par. 93 (*G.B./Litouwen*). Voor de stappen die hebben geleid tot een succesvolle overdracht krijgt de deurwaarder lof van het EHRM voor zijn genuanceerde optreden. De deurwaarder had namelijk politie, kindbeschermers en psychologen ingeschakeld ter voorbereiding van het ophalen van de dochter met gebruik van de sterke arm in mei 2012. Tot slot overweegt het EHRM dat de autoriteiten N.V. achterna hebben gezeten, onder meer door het opleggen van een aanzienlijke boete (ten bedrage van € 8100) en door haar strafrechtelijk voor meerdere strafbare feiten te vervolgen (voor minachting van een gerecht, voor het niet-naleven van een uitspraak, voor obstructie van de deurwaarder, voor misbruik van haar positie als voogd en voor mishandeling) en doordat de ombudsman uitspraken had gedaan over het feit dat N.V. gegevens over klaagsters dochter in het openbaar had gebracht. Ook N.V.'s familieleden werden vervolgd voor tegenwerking van

de deurwaarder bij zijn eerste poging om de dochter van N.V. op te halen. Voorts oordeelt het EHRM dat de autoriteiten niet waren tekortgeschoten ten aanzien van de naleving van contacten tussen klagster en haar dochter. Weliswaar escaleerde de relatie tussen N.V. en klagster na de uitspraak op 16 december 2011 maar desondanks gingen de contacten door, oordeelt het EHRM, en bleven de autoriteiten zoeken naar mogelijkheden in een zeer moeilijke situatie. Tot slot oordeelt het EHRM dat klagster gedurende de hele procedure voldoende is betrokken geweest bij de besluitvorming over haar gezag over en contacten met haar dochter. Artikel 8 EVRM is derhalve niet geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 29-10-2019

Zaaknummer: 67068/11

RECHTSPRAAK

Çapin t. Turkije

Gerechtelijke vaststelling vaderschap. Klager is 45 jaar oud als hij de identiteit van zijn vader verneemt. Klager procedeert voortvarend maar is toch naar het oordeel van de nationale rechter te laat. Vitaal belang van een persoon bij zekerheid over afstammingsgegevens. Sociale en biologische werkelijkheid. Nationale rechter heeft geen adequate belangenafweging gedaan. Schending artikel 8 EVRM.

Klager, geboren in 1958, ontdekte in 2003 dat İsmail S. zijn biologische vader is. Toen klager 4 jaar oud was, werd hij in een weeshuis geplaatst. De nieuwe partner van zijn moeder wilde hem niet in huis hebben. Klagers moeder vertelde klager dat zijn vader dood was. Toen klager 18 jaar was, emigreerde hij naar de Verenigde Staten waar hij 25 jaar woonde en nog steeds woont. Bij een familiebezoek in Turkije in 2003 vernam hij de identiteit van zijn vader, İsmail S., die voor een bedrijf van algemeen nut in Ankara heeft gewerkt. Hij vernam tevens dat de vader nog in leven is.

Binnen drie weken maakte klager een procedure aanhangig tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap maar tevergeefs. İsmail S. is het niet eens met de vaststelling van het vaderschap en verzoekt de rechter klagers verzoek af te wijzen. Hij voerde aan dat klagers moeder reeds in 1958 een poging heeft gedaan tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap, maar dat haar verzoek is afgewezen omdat ze een immoreel leven zou hebben geleid. Volgens het toenmalig Turks Burgerlijk Wetboek (BW) was dit een grond voor afwijzing. Klager baseerde zijn zaak op een getuigenis van een zuster van zijn moeder, die op de hoogte was van de relatie die haar zuster met İsmail heeft gehad en van het feit dat ze van hem zwanger is geworden. In 2005 overleed İsmail waarna klager de zaak tegen İsmails weduwe en twee dochters voortzette. Op 3 oktober 2007 verklaarde de familierechtbank te Ankara klagers verzoek ongegrond. Volgens artikel 303, par 3 van het Turkse BW moest het verzoek worden ingediend uiterlijk binnen een jaar nadat klager meerderjarig was geworden. Voorts is daar bepaald dat indien er goede gronden zijn waarom een verzoek later dan de genoemde termijn wordt ingediend, het verzoek binnen een maand moet worden ingediend

vanaf de datum waarop de belemmerende reden is opgehouden te bestaan. Klager deed beroep op de genoemde goede redenen. De rechtbank achtte zijn verhaal niet aannemelijk. Zij wijst daarbij op het feit dat op zijn geboorteakte weliswaar geen juridische vaderschap is vermeld, maar dat ene İsmail werd genoemd op de geboorteakte en in het familieboek. Gelet daarop is de rechtbank van oordeel dat klager eerder dan 2003 wel wist dat İsmail zijn vader is maar mogelijk niet wist dat hij in leven was. Dit laatste feit is echter niet relevant voor het vaststellen van de termijn waarbinnen de procedure gericht op gerechtelijke vaststelling had moeten worden ingeleid.

Tegen die uitspraak ging klager in beroep. Hij voerde aan dat hij – nadat hij in een weeshuis werd geplaatst – nauwelijks contact heeft gehad met zijn moeder en halfzusters. Uit zijn paspoort blijkt dat hij, toen hij meerderjarig werd, Turkije heeft verlaten en pas voor een kort bezoek in 1994 terug is geweest. Hij voerde aan dat het hem vooral ging om het verkrijgen van afstammingsinformatie en dat hij eigenaar is van een groot vermogen in de Verenigde Staten. Het Hof van Cassatie verklaarde zijn beroep ongegrond.

In november 2015 verzocht klager het Hof van Cassatie zijn zaak te heropenen in het licht van de versoepeling in de vervaltermijnen naar aanleiding van de uitspraak van het EHRM in de zaak *Turnali/Turkije* (EHRM 7 april 2009, 4914/03). De verwerende staat stelde dat de zaak niet in behandeling is genomen omdat klager het griffierecht niet heeft betaald. Klager betwistte dat hij een nota heeft gekregen voor het griffierecht en stelde dat de zaak nog aanhangig is.

In Straatsburg stelt klager dat hij door de toepassing van de vervaltermijn verstoken is geweest van het recht om zijn afstammingsgegevens te weten.

Het EHRM oordeelt dat de feiten binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM vallen. De gewraakte situatie heeft betrekking op klagers privéleven. Anders dan in de zaak *Haas/Nederland* (EHRM 13 januari 2004, 36983/97), waar het de betrokkene vooral om het erfrecht ging, gaat het klager om zijn recht op afstammingsgegevens. Het EHRM onderzoekt of de verwerende staat zijn uit artikel 8 EVRM voortvloeiende positieve verplichtingen heeft nageleefd. Het EHRM verwijst naar het onderzoek dat het EHRM in de zaak *Phinikaridou/Cyprus* (EHRM 20 december 2007, 23890/02) heeft uitgevoerd. Dat onderzoek ging over de regelgeving in de lidstaten over vervaltermijnen die van toepassing zijn in de lidstaten ten aanzien van procedures over gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Uit dat onderzoek is gebleken dat er in de lidstaten geen uniforme benadering is voor de situatie waar een verzoek tot gerechtelijke vaststelling van vaderschap is ingediend nadat de nationaalrechtelijke termijn is verlopen. In tegenstelling tot de situatie waar het verzoek door de putatieve vader is ingediend, bestaat met betrekking tot een verzoek door het kind in een

significant aantal lidstaten geen termijn. Er bestaat een tendens tot toenemende bescherming van het recht van het kind om de afstammingsrelatie met de vader vast te stellen. In de lidstaten die een termijn hanteren, varieert deze van één tot dertig jaren. In de meerderheid van staten begint deze periode vanaf de geboorte of vanaf het bereiken van meerderjarigheid of vanaf de datum van een finale uitspraak waarin het vaststellen van juridisch vaderschap is geweigerd terwijl geen rekening is gehouden met de vraag of het kind op de hoogte is van de relevante feiten. In een klein aantal lidstaten bestaat de mogelijkheid om een procedure te starten na verlopen van de termijn, wanneer het kind om goede redenen geen procedure binnen de daartoe bestemde termijn heeft ingeleid. Het bestaan van een termijn dient de rechtszekerheid en is niet zonder meer in strijd met het EVRM. Of een termijn in een bepaald geval verdragsconform is hangt af van de aard van de termijn en/of de wijze waarop deze is toegepast.

Het EHRM verwijst naar *Backlund/Finland* (EHRM 6 juli 2010, 36498/05), par. 45 en *Phinikaridou*, par. 52. Bij de afweging van de botsende belangen vindt het EHRM een aantal factoren relevant. Zo is relevant op welk tijdstip het kind op de hoogte is gekomen van de biologische werkelijkheid. Het EHRM zal derhalve onderzoeken of de omstandigheden die de onderbouwing vormen voor een verzoek vóór of na verloop van de termijn bestonden. Het EHRM zal bovendien onderzoeken of er een alternatieve genoegdoening bestaat in de situatie waar – vanwege toepassing van de vervaltermijn – de afstammingsrelatie niet tot stand kan worden gebracht. Gedacht wordt aan de mogelijkheid om een verlenging van de termijn te krijgen of de toepassing van uitzonderingen wanneer de betrokkene pas na verloop van de termijn op de hoogte komt van de biologische werkelijkheid (*Phinikaridou*, par. 54). De vraag is of een wettelijk vermoeden zwaarder heeft gewogen dan de sociale en biologische werkelijkheid en zo ja of dit in de omstandigheden verenigbaar is met het respect voor privéleven of familie- en gezinsleven, een en ander gelet op de beoordelingsmarge van de staat en de vastgestelde feiten en wensen van alle betrokkenen.

In zijn eerdere rechtspraak heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen situaties waar de termijnen absoluut waren en situaties waar volgens het nationale recht de termijn verlengd kon worden maar dat betrokkene geen gebruik van de verlengingsmogelijkheid heeft kunnen maken. In de eerste situatie werd artikel 8 EVRM geschonden door het bestaan van een absolute termijn welke toegepast wordt zonder aandacht voor de vraag of het kind op de hoogte was van de relevante feiten (*Phinikaridou*). Voorts werd in *Backlund* en andere zaken geoordeeld dat biologische werkelijkheid niet opzij mag worden gezet door een wettelijk vermoeden. In *Turnalı* werd artikel 8 EVRM geschonden omdat de Turkse rechter de nieuwe versie van artikel 303, par. 3 van het Turkse Burgerlijk Wetboek niet heeft toegepast. In de tweede categorie onderzocht het EHRM of de betrokkene zijn procedure met voldoende

voortvarendheid heeft ingesteld. In *Konstantinidis/Griekenland* (EHRM 8 september 2014, 58809/09, par. 61, PFR 2014-0096) en *Silva en Mondim Correia* (EHRM 3 oktober 2017, 72105/14 en 20415/15, par. 68, PFR 2017-0348) was dit niet het geval. Artikel 8 EVRM werd in die gevallen niet geschonden.

In het onderhavig geval is artikel 303, par. 2 van het Turkse BW van toepassing. Op grond daarvan heeft de moeder van betrokkene gedurende een jaar na de geboorte de mogelijkheid om een procedure te starten. Bovendien heeft betrokkene gedurende een jaar na het bereiken van meerderjarigheid de mogelijkheid om een procedure te starten. Het EHRM overweegt dat deze regels niet onredelijk zijn en een juist evenwicht bereiken tussen de botsende belangen (recht op afstammingsgegevens versus rechtszekerheid). Voorts heeft de Turkse wetgever bepaald dat wanneer om goede redenen het kind geen gebruik heeft kunnen maken van de vorige regeling, het kind gedurende een maand nadat de belemmering welke de vertraging heeft veroorzaakt heeft opgehouden te bestaan, een procedure mag inleiden. Hoewel de periode waarin het kind actie mag nemen kort is, kan – vanwege het bestaan van deze regeling – worden vastgesteld dat de Turkse regeling niet in de categorie valt van een absolute, inflexibele regeling.

Het EHRM onderzoekt vervolgens of de toepassing van de regeling in dit geval verenigbaar is met artikel 8 EVRM. Over de vraag of klager eerder dan 2003 wist wie zijn vader was zijn partijen in geschil. Het is niet de taak van het EHRM om te beslissen of klager eerder dan 2003 werkelijk wist dat İsmail S. zijn vader was. Hoewel de verwerende staat aanvoert dat klager geen bewijs kan overleggen om zijn stellingen te onderbouwen, heeft klager de procedure juist gebracht om bewijs te verkrijgen over de identiteit van zijn verwekker. Een vaderschapsactie was de enige manier waarop hij DNA-bewijs kan verkrijgen, aangezien İsmail S. en diens familieleden het gestelde vaderschap ontkennen. Ook bestaan geen officiële documenten die met zekerheid de identiteit van klagers vader vastleggen. Bovendien werd de procedure die klagers moeder had ingesteld ongegrond verklaard op grond van een wettelijk vermoeden die inmiddels is afgeschaft en is die niet uitgemond in een concludente vaststelling van vaderschap. Het EHRM overweegt dat klager zijn verhaal over waarom hij de procedure niet eerder heeft gebracht van meet af aan bij de nationale rechter heeft aangevoerd. Aan dat verhaal wordt als zodanig niet getwijfeld. De nationale rechter overwoog echter dat hij vanwege de vermelding van İsmail op zijn geboorteakte en in zijn familieboek wel degelijk eerder op de hoogte zou zijn van het feit dat İsmail zijn vader was. Het EHRM overweegt dat de omstandigheden waarin klager verkeerde niet gemakkelijk waren. Hij is opgegroeid buiten het gezin waarin hij is geboren en heeft weinig contact met dat gezin gehad. Ook woonde hij vanaf zijn 18e jaar in de Verenigde Staten. De nationale rechter heeft nauwelijks aandacht aan deze omstandigheden besteed. Hierdoor heeft de nationale rechter geen deugdelijke afweging

gedaan van klagers belang om zijn afstammingsgegevens te weten tegen het algemeen belang bij rechtszekerheid en het belang van de putatieve vader en diens familieleden. Er is dus niet onderzocht of de afwijzing een disproportionele inbreuk maakte in klagers recht op privéleven. Iedereen heeft een vitaal belang om de waarheid te weten over haar/zijn identiteit en om onzekerheid daarover uit te sluiten (EHRM (GK) 13 februari 2003, 42326/98, par. 29 (*Odièvre/Frankrijk*)). In procedures over vaderschap, ten aanzien waarvan een zorgvuldige belangenafweging vereist is, moet voorrang worden gegeven aan het belang van het kind. Klager is 45 jaar en heeft zijn persoonlijkheid ontwikkeld zonder te weten wie zijn vader is. Het belang van een persoon bij informatie geschikt om onzekerheid over afstamming uit te sluiten neemt met vorderende leeftijd niet af, het tegendeel is eerder het geval (EHRM 13 juli 2006, 58757/00, par. 38 en 40 (*Jäggi/Zwitserland*)).

Tot slot merkte het EHRM ten overvloede op dat nadat deze klacht werd ingediend het Turkse constitutionele hof oordeelde dat de termijnen in artikel 303, par. 3 van het Turkse Burgerlijk Wetboek onconstitutioneel zijn. Dit oordeel heeft geen gevolgen voor de onderhavige klacht. Artikel 8 EVRM is geschonden. De verwerende staat wordt veroordeeld tot betalen van € 5.000 immateriële schadevergoeding.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-10-2019

Zaaknummer: 44690/09

RECHTSPRAAK

Milanović t. Servië

Nalaten van nationale autoriteiten om alle redelijke maatregelen te nemen om gezagsrecht ten uitvoer te leggen en om gezaghebbende ouder met haar kinderen te herenigen. Strijd over gezag tussen ex-echtgenoten. Slachtofferschap in de zin van artikel 34 EVRM. Voldoende en adequate genoegdoening. De ex maakte gebruik van alle mogelijkheden om de procedure zodanig te vertragen dat klaagster uiteindelijk geen perspectief heeft op uitoefening van haar gezagsrecht. De kinderen werden meerderjarig. Schending van artikel 6 EVRM vanwege duur van de procedure en van artikel 8 EVRM vanwege het uitblijven van effectieve tenuitvoerlegging van de rechterlijke uitspraken over klaagsters gezag.

Klaagster (hierna: moeder) en M.M. hebben samen een tweeling, geboren in 1996, D., een jongen, en K., een meisje. In maart 2001 verliet moeder de woning en ging met K. bij haar ouders wonen. D. kwam bij moeder in september 2001 en de kinderen begonnen naar school te gaan. In januari 2002 kwam M.M. moeder en de kinderen op straat tegen en hij nam de kinderen met toepassing van geweld van moeder weg. Sindsdien belemmert M.M. elk contact tussen moeder en de kinderen.

In 2002 verzocht moeder een echtscheiding en toekenning van gezag, hetgeen in juni 2002 werd toegekend. In februari 2003 bepaalde de rechtbank bij wijze van voorlopige voorziening dat de kinderen bij moeder zouden wonen en beval de rechtbank M.M. onmiddellijk de kinderen aan moeder over te dragen. Die uitspraak is nooit ten uitvoer gelegd. In het begin werden dwangsommen toegepast. In een latere fase weigerden de kinderen met moeder mee te gaan.

In oktober 2005 bepaalde de rechtbank in de bodemzaak dat de kinderen bij moeder zouden wonen. De rechtbank overwoog dat de leef- en hygiëneomstandigheden bij M.M. ongeschikt waren. M.M. woonde met de kinderen in een huis zonder water of ramen. Voorts merkte de

rechtbank op dat M.M. destructief gedrag vertoonde. In 2006 ging de uitspraak in kracht van gewijsde en in januari 2007 kon de uitspraak ten uitvoer worden gelegd. Maatregelen gericht op tenuitvoerlegging bleven echter uit.

In juni 2008 startte M.M. een nieuwe procedure waarin hij verzocht om met het gezag te worden bekleed. In 2011 eindigde de procedure. Het verzoek van M.M. werd afgewezen.

In februari 2009 begon moeder een procedure bij het constitutionele hof en verzocht om genoegdoening voor het uitblijven van tenuitvoerlegging van haar gezagsrecht en haar recht op contact met haar kinderen. In mei 2012 oordeelde het constitutionele hof dat klagsters recht op een eerlijk proces werd geschonden door de trage tenuitvoerleggingsprocedure in de bodemzaak. Het constitutionele hof oordeelde dat de tenuitvoerleggingsrechter voortvarend te werk moest gaan, maar kende moeder geen verdere genoegdoening toe. Ten aanzien van moeders klacht over het uitblijven van tenuitvoerlegging in de voorlopige voorziening werd moeder niet-ontvankelijk verklaard. Die procedure werd beëindigd in februari 2008, terwijl zij pas in februari 2009 een constitutionele klacht heeft gebracht.

In Straatsburg stelt klagster dat artikel 6 EVRM is geschonden door de lange duur van de procedure bij het constitutionele hof. De procedure bij het constitutionele hof begon in februari 2009 en eindigde in juli 2012, en duurde derhalve drie jaar en vijf maanden. Of de duur van een procedure redelijk is hangt af van de omstandigheden van het geval, de moeilijkheidsgraad van de zaak, klagsters gedrag, het gedrag van de autoriteiten en het belang dat in de procedure in geding was. Het EHRM overweegt dat in zaken die betrekking hebben op kinderen uitzonderlijke nauwgezetheid vereist is, gelet op de mogelijke gevolgen voor het familie- en gezinsleven van overschrijding van de redelijke termijn.

Het EHRM overweegt dat de vertraging niet kan worden verklaard door complexiteit en evenmin door klagsters gedrag. Integendeel, de verwerende staat verklaarde de duur van de procedure bij het constitutionele hof door de achterstand van ruim zesduizend zaken. Het EHRM herhaalt dat uit artikel 6 EVRM voortvloeit dat een lidstaat verplicht is om zijn gerechten zodanig te organiseren dat zaken binnen een redelijke termijn afgedaan kunnen worden. Ook een constitutioneel hof moet acht slaan op de aard van de zaken die in de wacht staan en aan de hand daarvan een onderscheid maken tussen urgente en minder urgente zaken. Het EHRM merkt op dat het niet is gebleken dat het constitutionele hof voorrang verleende aan zaken die betrekking hadden op kinderen. Artikel 6 EVRM is derhalve geschonden.

Het EHRM onderzoekt vervolgens de klacht dat artikel 6 en 8 EVRM zijn geschonden door het uitblijven van effectieve tenuitvoerlegging van de uitspraken over moeders gezagsrecht en

haar recht op contact met haar kinderen. Het EHRM overweegt dat de kern van de zaak betreft het nalaten om klaagster met haar kinderen te herenigen, waardoor voornamelijk de naleving van het familie- en gezinsleven in geding is. De aangeklaagde staat stelde dat klaagster niet een slachtoffer was in de zin van het EVRM, aangezien het constitutionele hof in mei 2012 had vastgesteld dat haar rechten waren geschonden door het uitblijven van tenuitvoerlegging van de uitspraak in de bodemzaak in 2005. Het EHRM verwijst naar zijn vaste rechtspraak waarin is geoordeeld dat het feit dat er in de lidstaat een beslissing is genomen die gunstig is voor de klager niet zonder meer de slachtofferstatus wegneemt. Alleen indien er geschikt en voldoende genoegdoening is, ontnemt een nationaalrechtelijke beslissing van de klager de status van slachtoffer. Of sprake is van een geschikte en voldoende genoegdoening hangt van vele factoren af.

Het EHRM overweegt dat in de Servische Grondwet er geen bepaling is opgenomen over de bescherming van familie- en gezinsleven. De uitspraak van het constitutionele hof in klaagsters zaak in mei 2012 was beperkt tot een vaststelling dat klaagster geen effectieve rechtsgang had gehad, gelet op het uitblijven van effectieve tenuitvoerlegging van de uitspraak over gezag van de rechtbank in 2005. Het EHRM overweegt dat de procedure waarin klaagster geschikte en voldoende genoegdoening zou moeten krijgen bijna drie en een half jaar duurde. Het constitutionele hof kende geen prioriteit aan zaken die betrekking hebben op familie- en gezinsleven. Deze vertraging is onverenigbaar met het vereiste van voortvarendheid, oordeelt het EHRM. Na de uitspraak in mei 2012 nam het constitutionele hof geen maatregelen gericht op tenuitvoerlegging van de uitspraak van 2005. Integendeel, de procedure bij het constitutionele hof maakte klaagsters situatie erger, door nog meer vertraging te veroorzaken. Na de uitspraak van het constitutionele hof strompelde de tenuitvoerleggingsprocedure nog steeds voort. Gelet hierop oordeelt het EHRM dat klaagster nog steeds een slachtoffer is als bedoeld in artikel 34 EVRM. Het EHRM verwerpt vervolgens argumenten van de verwerende staat dat klaagster de nationale rechtsmiddelen niet heeft uitgeput. Het EHRM benadrukt dat de eis van uitputting van dergelijke rechtsmiddelen niet op formalistische wijze moet worden uitgelegd. Het enkel bestaan van mogelijke rechtsmiddelen is niet voldoende. Er moet aandacht worden besteed aan de algemene context waarin de rechtsmiddelen moesten worden aangewend alsmede klaagsters persoonlijke omstandigheden. De vraag is of klaagster alles heeft gedaan dat van haar in de omstandigheden verwacht had kunnen worden. Gelet hierop overweegt het EHRM dat klaagster niet kon worden verweten dat ze geen klacht bij het Ministerie van Justitie heeft ingediend. Dat zou een puur formeel karakter hebben gehad. Ook kon klaagster niet worden verweten dat ze te laat was met het indienen van een constitutionele klacht ten aanzien van het uitblijven van tenuitvoerlegging van de voorlopige gezagsbeslissing. Het EHRM overweegt dat het in dit geval formalistisch was om een verschil te maken tussen de procedure over het voorlopig gezag en de bodemzaak. De twee procedures

gingen immers over precies dezelfde rechten, te weten klaagsters recht op gezag en verzorging van haar kinderen. In de ogen van het EHRM was het één doorlopende procedure. Het is naar het oordeel van het EHRM onredelijk om van klaagster te verwachten dat ze een aparte constitutionele klacht zou indienen ten aanzien van iedere procedure over haar gezag en verzorgingsrecht. Klaagsters klacht was derhalve ontvankelijk.

Bij de beoordeling van de inhoud van de klacht overweegt het EHRM dat de uitspraken in de voorlopige en bodemprocedures niet ten uitvoer zijn gelegd. Sinds 2002 heeft klaagster haar kinderen slechts sporadisch gezien. Pas in 2009 is een contactregeling vastgesteld en opgestart. De kinderen werden meerderjarig in 2014. In het licht van klaagsters recht op familie- en gezinsleven onderzoekt het EHRM de duur van de procedure en het gedrag van de bevoegde instanties. De rechter die belast was met tenuitvoerlegging was verplicht om met uitzonderlijke nauwgezetheid en uit eigen beweging te handelen. De taak van deze rechter werd bemoeilijkt door het gedrag van M.M. Indien blijkt dat de wederpartij niet wil meewerken of de contacten belemmert, is het de taak van de instanties om de botsende belangen van partijen te verenigen, daarbij met inachtneming van het recht van het kind om contact met beide ouders te hebben en daadwerkelijk onder het gezag te leven van de gezaghebbende ouder. Volgens het nationale recht had de tenuitvoerleggingsrechter de bevoegdheid tot het opleggen van dwangsommen en indien deze niet werkten kon het gezag aan de rechter worden overgedragen. In dit geval werden dwangsommen opgelegd maar niet daadwerkelijk geheven. Zij hielpen klaagsters situatie niet. Praktische maatregelen om het gezagsrecht ten uitvoer te leggen – zoals het opzoeken van de kinderen bij M.M. of door meer druk op M.M., desnoods door dwang, te leggen – bleven uit. De verwerende staat heeft niet uitgelegd waarom verdere maatregelen uitbleven.

Het EHRM merkt op dat in mei 2005 M.M. werd vervolgd voor kinderontvoering. Het verwijt van de verwerende staat dat klaagster in 2005 heeft geweigerd om de kinderen vanuit het schoolplein over te nemen vindt het EHRM onterecht. De kinderen waren toen verschrikkelijk bang en weigerden met hun moeder mee te gaan. Na een scheiding van hun moeder gedurende meer dan drie jaar mocht klaagster verwachten dat er hulp en begeleiding zou komen om haar relatie tot de kinderen te herstellen. De procedure gericht op tenuitvoerlegging van de voorlopige voorziening eindigde in september 2005 zonder enig resultaat. Twee weken later deed de rechtbank uitspraak in de bodemzaak. Het duurde echter ruim een jaar voordat de deurwaarder het exploit bij M.M. aanbracht. Drie maanden later liet de rechtbank weten dat de procedure gericht op tenuitvoerlegging van de voorlopige voorziening niet zou worden voortgezet. Vier dagen later maakte klaagster daartegen bezwaar waarna het vier maanden duurde voordat de rechter in tweede aanleg in april 2006 de beslissing van de rechtbank (om de tenuitvoerlegging te beëindigen) had vernietigd. In

augustus 2007 adviseerde de Raad voor de Kinderbescherming dat het belang van de kinderen werd gediend door tenuitvoerlegging van de uitspraak in de voorlopige gezagsprocedure. Tussen juni 2006 en februari 2008 nam de rechtbank – ondanks alle adviezen – echter geen effectieve actie.

Klaagster zelf heeft aan de vertraging bijgedragen doordat ze pas in februari 2008 heeft verzocht om tenuitvoerlegging van de uitspraak in de bodemprocedure die gedaan werd in oktober 2005. Klaagster veroorzaakte verwarring door te blijven verzoeken om tenuitvoerlegging van de uitspraak in de voorlopige procedure terwijl die uitspraak geen kracht meer had. Het valt het EHRM echter op dat de rechter die belast was met de tenuitvoerlegging noch de Raad voor de Kinderbescherming op de hoogte was van de uitspraak in de bodemzaak. En waren zij wel daarvan op de hoogte, dan hebben zij nagelaten adequate maatregelen te nemen. Tussen juli 2008 en februari 2009 nam de rechter geen maatregelen in afwachting van de uitkomst van de strafprocedure tegen M.M. voor kinderontvoering. Het duurde vervolgens twee maanden om M.M.'s beroep tegen de tenuitvoerleggingsbeslissing ongegrond te verklaren en nog eens zes weken om het dossier terug op de tafel van de tenuitvoerleggingsrechter te krijgen. Tussen juli 2009 en juli 2010 hield de tenuitvoerleggingsrechter acht zittingen, waarvan er drie werden uitgesteld. Er werd een contactregeling met moeder vastgesteld. De rechtbank beval ook begeleiding van het hele gezin en toezicht op de contactregeling met moeder, maar zonder dat de verschillende instanties precies wisten welke instantie welke taken zou uitvoeren.

In november 2010 werd het originele dossier naar de strafrechter gestuurd waar het bleef tot januari 2012. Samen met de constitutionele klacht werd dit dossier doorgestuurd naar het Hof van Cassatie, welke instantie in 2014 uitspraak deed. Het EHRM vindt het onbegrijpelijk dat het originele dossier – over tenuitvoerlegging van moeder gezagsrecht – naar de strafrechter werd doorgestuurd. Waarom niet gewoon een kopie? Het EHRM begrijpt evenmin waarom de tenuitvoerleggingsrechter tussen 2010 en 2014 niets heeft gedaan om moeders gezag en contactrechten ten uitvoer te leggen. Feit is dat de uitspraak van 2005 in de bodemzaak waarin moeder het gezag heeft gekregen tot heden niet ten uitvoer is gelegd. Precieze gegevens over de contacten tussen moeder en de kinderen tussen 2005 en heden zijn niet beschikbaar.

Het EHRM concludeert dat de gebreken van de nationale instanties talrijk zijn en dat er is nagelaten om adequate en effectieve inspanningen te doen, desnoods met toepassing van dwangmaatregelen om een adequate reactie te geven op M.M.'s obstructief gedrag. M.M. gebruikte het gerechtelijk systeem en de genoemde vertragingen zodanig dat de zaak werd beslist enkel door tijdsverloop, nadat hij de kinderen gemanipuleerd had waardoor moeders recht op effectieve gezagsuitoefening illusoir werd. Gelet op de feiten, het belang van de kinderen, het tijdsverloop, de rechtsregels van het EHRM en de door partijen aangevoerde

argumenten concludeert het EHRM dat door het nalaten van tenuitvoerlegging van moeders gezagsrecht de staat artikel 8 EVRM heeft geschonden. De staat wordt veroordeeld om € 10.000 aan moeder te betalen vanwege immateriële schade.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 08-10-2019

Zaaknummer: 56065/10

RECHTSPRAAK

Pedersen t. Noorwegen

Familie- en gezinsleven. Uithuisplaatsing vanwege geestelijke gezondheid van de biologische ouders. Pleegouderschap snel opgevolgd met adoptie door pleegouders. Zeer beperkte bezoekrechten en perspectief van langdurige uithuisplaatsing ontstond in vroeg stadium. Beslissing tot adoptie sloot gezinshereniging uit. Zogenoemde ‘open’ adoptie bood zeer beperkte mogelijkheden voor ontwikkeling relatie met biologische ouders. Nalaten door autoriteiten om gezin te herenigen. Schending van artikel 8 EVRM.

Klagers zijn een echtpaar, M.R. (moeder, geboren 1969) en T. (vader, geboren 1962) en ouders van een kind, X (geboren in 2008). De moeder kwam oorspronkelijk van de Filipijnen. Toen X een paar maanden oud was – in december 2008 – waren beide ouders geestelijk ziek en werd X om die reden in een crisispleeggezin geplaatst. Er was toen een conflict tussen de ouders en vader wilde dat X door de crisisinstantie opgevangen zou worden. Na een periode – inclusief een periode van vier weken verblijf van moeder en X in een moeder-kindhuis – werd de crisisplaatsing voortgezet als een gewone uithuisplaatsing. X werd in een pleeggezin geplaatst. De Raad voor de Kinderbescherming (Raad) besliste in deze zin op 23 oktober 2009. Er werd uitgegaan van een langdurige plaatsing. Een bezoekrecht van jaarlijks tweemaal twee uur werd vastgesteld.

De ouders wendden rechtsmiddelen aan en de zaak werd in drie instanties beoordeeld.

In zijn uitspraak op 9 maart 2010 ging de rechtbank uit van een langdurige plaatsing. De rechtbank hield ook rekening met de negatieve reactie van X op het laatste bezoek. In januari 2012 verzochten de ouders de Raad de uithuisplaatsing te beëindigen. Jeugdbescherming diende echter een verzoek in tot beëindiging van het gezag, om toestemming tot adoptie en tot het vaststellen van een contactregeling afgestemd op de situatie na de adoptie. Op 8 juni 2012 kende de Raad dit verzoek van Jeugdbescherming toe. De ouders gingen in beroep maar de rechtbank bevestigde het oordeel van de Raad in een uitspraak op 19 juni 2013. Een door de

rechtbank benoemde deskundige stelde vast dat X inmiddels aan de pleegouders was gehecht waardoor terugkeer naar de ouders uitgesloten was. De ouders gingen in hoger beroep.

Het hof overwoog dat het jammer was dat de deskundige niet tevens de opvoedkwaliteiten van de ouders had onderzocht. Een dergelijk onderzoek werd door het hof gelast. Op 24 mei 2014 adviseerde de onderzoeker dat de ouders niet veel gelegenheid hadden gehad om te laten zien welke opvoedvaardigheden zij in huis hadden. Ze gaf aan dat niet bekend was wat ze hadden kunnen doen indien zij passende begeleiding hadden gekregen. Tevens gaf de onderzoeker aan dat het schadelijk zou zijn voor X om van de pleegouders te worden weggenomen. Dit advies volgde het hof in zijn uitspraak van 19 juni 2014. Het hof wees echter het adoptieverzoek af. Adoptie was naar het oordeel van het hof niet nodig om de relatie tussen X en de pleegouders te verstevigen en zou X van zijn Filipijnse wortels afsnijden. Het hof stelde een contactregeling van drie uur, vier keer per jaar.

Tegen deze beslissing ging Jeugdbescherming in beroep bij de Hoge Raad. De weigering van het adoptieverzoek stond centraal. Op 30 januari 2015 verleende de Hoge Raad toestemming tot adoptie van X door de pleegouders. Overwogen werd dat het beter was voor X om in de betrouwbare omgeving van het pleeggezin te blijven, waar hij voor het grootste deel van zijn leven was opgevoed. Er werd rekening gehouden met zijn diepe band met de pleegouders, in tegenstelling tot het ontbreken van banden met de biologische ouders. Ook de bijzondere behoeften van X pleitten voor voortzetting van verblijf bij de pleegouders. De Hoge Raad oordeelde het echter belangrijk dat X een band behield met zijn etnische afkomst en om die reden werd de contactregeling die de lagere rechter had vastgesteld bevestigd.

In Straatsburg voeren klagers aan dat artikel 8 EVRM is geschonden door de beslissingen tot beëindiging van hun ouderlijk gezag, tot het instemmen met adoptie en tot beperking van de contacten met hun zoon.

Voor de algemene beginselen verwijst het EHRM naar zijn uitspraak EHRM (GK) 10 september 2019, 37283/13, par. 202, 213, PFR 2019-0274 (*Strand Lobben/Noorwegen*). Het EHRM benadrukt de verplichting van de autoriteiten bij uithuisplaatsing van kinderen om maatregelen te nemen gericht op gezinshereniging zodra dit redelijkerwijs haalbaar is. De maatregelen tot uitvoering van tijdelijke verzorging van de kinderen moeten verenigbaar zijn met het ultieme doel van hereniging van de ouders en kinderen. Het EHRM geeft aan dat het de procedure als geheel zal beoordelen. De reden voor de oorspronkelijke uithuisplaatsing was gelegen in de geestelijke ziekten van de ouders, een omstandigheid die het EHRM 'circumstantieel' noemt. Ondanks dit circumstantieel karakter van de rechtvaardiging, werd in een vroeg stadium uitgegaan van een langdurige plaatsing. De autoriteiten hadden het doel van hereniging dus in een vroeg stadium losgelaten. Het EHRM verwijst naar zijn uitspraak

Strand Lobben en geeft aan dat een dergelijke beslissing slechts genomen kan worden na zorgvuldige afweging en in het licht van de positieve verplichting van de autoriteiten om ouder en kind te herenigen. In deze zaak werkte de beslissing om de bezoekrechten sterk in te perken in de hand dat het kind zich aan de pleegouders ging hechten terwijl de band met de ouders zwak werd, waardoor de mogelijkheid van uiteindelijke hereniging irreëel werd. Zoals het EHRM in *Strand Lobben* (par. 208) oordeelde: wanneer de autoriteiten verantwoordelijk zijn voor verstoring van het gezinsleven door het achterwege laten van maatregelen gericht op gezinshereniging, is niet toelaatbaar dat een adoptiebeslissing gegrond wordt in de zwakke familiebanden.

Het EHRM heeft ook kritiek op het feit dat de autoriteiten beseften dat klagers nauwelijks kans hebben gehad om hun opvoedingsvaardigheden te laten zien of deze te ontwikkelen en desondanks een beslissing nam – adoptie – waardoor het risico dat het gezin nooit herenigd zou worden werd vergroot. In plaats van op zoek te gaan naar maatregelen welke de kansen op hereniging zouden vergroten maakte de Noorweegse Hoge Raad het perspectief op gezinshereniging nog meer uitzichtloos door de adoptie toe te staan en de bezoeken nog verder te beperken. Het argument van de regering dat ondanks adoptie een contactregeling werd vastgesteld snijdt bij het EHRM geen hout. Een contactregeling van twee uur twee keer per jaar maakt naar het oordeel van het EHRM geenszins de ontwikkeling van een betekenisvolle ouder-kindrelatie mogelijk. Kortom, er werd door de autoriteiten, waaronder de gerechtelijke instanties, onvoldoende belang gehecht aan het beginsel dat uithuisplaatsing een tijdelijke maatregel is en dat autoriteiten onderworpen zijn aan een positieve verplichting tot herenigen van het gezin zodra zulks redelijkerwijs haalbaar is. Aan klagers wordt € 35.000 immateriële schadevergoeding toegekend.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 10-03-2020

Zaaknummer: 39710/15

RECHTSPRAAK

Hernehult t. Noorwegen

Eerbiediging familie- en gezinsleven. Uithuisplaatsing. Plaatsing bij perspectiefbiedende pleegouders. Beperkingen in contacten. Ondermaatse rechtsbescherming. Toetsing rechtvaardiging van de interventie moet indringend zijn. Kinderen raakten verbonden aan pleegouders. Nalaten om inspanningen te doen om gezin bij elkaar te houden en aan gezinshereniging te werken. Schending van artikel 8 EVRM.

Klager, die de Zweedse nationaliteit heeft, verhuisde in 2013 naar Noorwegen met zijn echtgenote, die de Roemeense nationaliteit heeft, en hun drie zonen, A, B en C, geboren in respectievelijk 2000, 2005 en 2007. De autoriteiten maakten zich zorgen over het feit dat de kinderen in een sociaal isolement waren opgevoed met uitgesproken aandacht voor gezondheidsklachten. In het bijzonder voor A, waarbij het Ehler-Danlos-syndroom was vastgesteld. Om deze reden waren de drie kinderen in 2013 met spoed uit huis geplaatst in een crisisplaatsing. In 2014 werd de uithuisplaatsing verlengd. Er werd gesproken van verwaarlozing. De taalbeheersing van de kinderen was onvoldoende. Zij hadden hulp nodig met eten, met zelfverzorging en aankleden. Op school hadden zij problemen in de interactie met leeftijdgenootjes. De Raad voor de Kinderbescherming (Raad) verweet de ouders dat zij onvoldoende inzicht hadden in de emotionele behoeften van de kinderen en in de werking van hun opvoedingsstijl op hen. Het was naar het oordeel van de Raad niet haalbaar om de kinderen bij hun ouders met opvoedingsondersteuning te laten opgroeien. B en C waren bij pleegouders geplaatst. A, die speciale behoeften had, ging naar een instelling.

Klager en zijn echtgenote wendden rechtsmiddelen aan. Op 3 juli 2014 bevestigde de rechtbank de beslissing van de Raad. Daartegen gingen de ouders in beroep. Het hof benoemde een psycholoog die bevestigde dat de kinderen ontwikkelingsachterstanden hadden en dat de ouders onvoldoende inzicht toonden in de problematiek van hun kinderen. Het hof overwoog in zijn uitspraak op 2 juli 2015 ten aanzien van alle drie de kinderen dat aan de voorwaarden voor uithuisplaatsing niet was voldaan. Omdat de kinderen reeds langere tijd

niet bij de ouders hadden gewoond, zag het hof geen mogelijkheid om de opvoedingsvaardigheden van de ouders te onderzoeken. De situatie in het gezin voorafgaande de uithuisplaatsing is niet onderzocht. Het hof noteerde dat de Zweedse rechter eerder de opvoedingscapaciteiten van de ouders adequaat had bevonden. Omdat A ongelukkig was in de instelling, besliste het hof dat hij teruggeplaatst kon worden, met ondersteuning van de ouders in de vorm van thuisbegeleiding. Beslist werd dat B (tien jaar) en C (acht jaar) bij de pleegouders zouden blijven, omdat zij aan hun pleegouders gehecht waren. Het hof overwoog dat klagers de zorg over A zouden hebben, welke hun erg in beslag zou nemen. Een bezoeksregeling met B en C van viermaal anderhalf uur werd vastgesteld.

In Straatsburg stelt klager dat artikel 8 EVRM is geschonden door de beslissing om B en C langdurig uit huis te plaatsen en de weigering om hen terug te laten komen.

Voor de algemene beginselen verwijst het EHRM naar zijn uitspraak EHRM (GK) 10 september 2019, 37283/13, par. 202, 213, PFR 2019-0274 (*Strand Lobben/Noorwegen*). Het EHRM benadrukt de verplichting van de autoriteiten bij uithuisplaatsing van kinderen om maatregelen te nemen gericht op gezinshereniging zodra dit redelijkerwijs haalbaar is. De maatregelen tot uitvoering van tijdelijke verzorging van de kinderen moeten verenigbaar zijn met het ultieme doel van hereniging van de ouders en kinderen. Het EHRM oordeelt dat de rechtmatigheid van de beslissing om de kinderen bij pleegouders te plaatsen en van de beslissing tot beperking van de omgang samen moeten worden onderzocht. De beslissing van het nationale hof wordt naar het oordeel van het EHRM beïnvloed door het verloop van de zaak tot dan toe. Het EHRM merkt op dat het hof had beslist dat aan de voorwaarden voor uithuisplaatsing van de kinderen niet was voldaan. Het hof oordeelde echter voortzetting daarvan in het belang van B en C. Het EHRM overweegt dat de autoriteiten niet hebben voldaan aan hun uit artikel 8 EVRM voortvloeiende verplichtingen. De overwegingen hebben geen betrekking op de spoedmaatregel. Bij de beslissing om B en C uit huis te plaatsen was alle aandacht op A's situatie gericht. Bovendien werden geen pogingen gedaan om de ouders in hun opvoeding te ondersteunen. Het is gebleken dat klager en zijn vrouw de autoriteiten wantrouwden. Dit feit was echter geen belemmering voor het inzetten van opvoedingsondersteuning ten aanzien van A. Voorts gingen de autoriteiten ervan uit dat A niet bekend was met Ehler-Danlos-syndroom en dat moeder aan het Munchausen-by-proxy-syndroom leed.

Deze factoren bij elkaar geven het EHRM aanleiding om te twijfelen of er destijds een rechtvaardiging bestond voor de maatregelen die betrekking hadden op B en C. Deze conclusie wordt versterkt door het feit dat het hof had geoordeeld dat een dergelijke rechtvaardiging niet voorhanden was. In de procedure bij het nationale hof werd – ondanks de conclusie dat de rechtvaardiging ontbrak – niets gedaan om de tekortkomingen te herstellen. Het feit dat de

kinderen bij de pleegouders gewend waren geraakt was immers het gevolg van een eerdere uithuisplaatsing waarvoor geen rechtvaardiging bestond. De bezoekenregeling van viermaal anderhalf uur was niet gericht op terugkeer van de kinderen naar hun ouders. Bovendien maakte de beslissing dat de kinderen en ouders tijdens deze bezoeken de Roemeense taal niet mocht spreken, het nog minder waarschijnlijk dat de bezoeken aan terugkeer van de kinderen bij hun ouders zouden bijdragen.

Het komt het EHRM voor dat van meet af aan van een langdurige plaatsing is uitgegaan, terwijl naar het oordeel van het EHRM een dergelijke beslissing en de daaruit voortvloeiende gevolgen voor contacten slechts na zorgvuldige overweging mag worden genomen en in het licht van de pogingen van de autoriteiten om hereniging te realiseren (*Strand Lobben*, par. 208-209). Voorts verwijt het EHRM het nationale hof dat het in het besef dat de oorspronkelijke beslissing een rechtvaardiging ontbeerde desondanks een beslissing nam welke een verdere versterking van de banden tussen de pleegouders en de kinderen tot gevolg had. Het EHRM overweegt dat de autoriteiten niet voldoende serieuze pogingen hebben ondernomen om B, C en hun vader bij elkaar te houden, mede in aanmerking nemend dat de situatie van B en C in het verlengde van A's situatie werd beoordeeld, dat het nationale hof had overwogen dat uit niets bleek dat de autoriteiten hulpverlening hadden geprobeerd voordat de kinderen uit huis werden geplaatst, en omdat de contactregeling niet geschikt was om terugkeer van B en C bij hun ouders mogelijk te maken. Artikel 8 EVRM is derhalve geschonden. De staat is veroordeeld tot het betalen van € 25.000 immateriële schadevergoeding aan klager.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 10-03-2020

Zaaknummer: 14652/16